

الأمثال في القرآن الكريم

Podobenství v Koránu

الإمام

شمس الدين محمد بن أبي بكر بن القيم

imám Šemsuddín Muhammed ibn Abú
Bekr ibnu l-Kajjím

Překlad: Šejmá TÁHÁ

Kontrola a recenze překladu: Alí Větrovec

Kapitola 1.

Ve jménu Alláha Milostiplného Milostivého, chvála Alláhu, Pánu všech světů. Pokoj a požehnání Muhammedovi i všem jeho druhům a příbuzným.

Náš Šejch¹ (necht' je mu Alláh Milostiv) řekl, že se v Koránu nachází monohá podobenství, avšak jeho skutečnému významu mohou porozumět jen znalí lidé. Podobenství v Koránu je vlastně přirovnání nebo přiblížení něčeho k něčemu, připodobnění něčeho neuchopitelného k tomu, co můžeme cítit, nebo porovnání dvou věcí k sobě, prostřednictvím toho, co můžete cítit, jako když Alláh označil pokrytce výrazem:

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ صُمُّ
بِكُمْ غَمٌّ فُهُمْ لَا يَرْجِعُونَ أَوْ كَصَيْبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ
الصَّوَاعِقِ حَوَّرَ الْمَوْتَ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ يَكَادُ الْبَرْقُ يَحْطِفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ
عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

„Podobají se tomu, jenž rozžehl oheň: když osvětleno jim bylo vše, co je kolem, Alláh odnesl jim světlo a nechal je v temnotě, nevidoucí. Hluší, němí a slepí - z bludu svého se nenavrátí! nebo jako když objeví se na nebi mrak deštivý, plný temnoty, hromů a blesků: lidé si zacpávají prsty uši své před hromobitím, bojíce se smrti; a však Alláh obklopuje nevěřící ze všech stran. Blesk div jim zrak neodňal, však dokud je blesky ozařují, kráčí při svitu jejich, a když nad nimi se zatmí, zastaví se. Kdyby Alláh chtěl, odňal by jim zrak i sluch, neb Alláh je nad věci každou všemocný“

(Korán, súretu l-Bekara:17-20)

V těchto verších je užit příklad vody a příklad ohně, vzhledem k tomu, že voda je symbolem života, a oheň je symbolem záře a světla. Proto Alláh ozančil zjevení, které seslal z nebe jako Světlo a nový život pro srdce člověka. A proto bylo zjevení popsáno i jinde v Koránu jako duše a světlo. Ten, kdo pochopil zjevení a v něj věřil, je označen jako živý a osvětlený a naopak. Pokrytci v tomto smyslu obdrželi trochu světla z okolí proto, že i oni přijali islám a setkávali se s pravými muslimy, ale to je bohužel neovlivnilo, a tudíž jim Alláh odebral toto světlo. Hned zjistíme, že Alláh použil slova „světlo“ a nikoli slova „oheň“ - oheň totiž ozařuje, ale i spaluje, ale Alláh od nich odebral jen světlo, leč spálení nechal. Podobně jako slepý člověk, kterému byl navrácen zrak, ale poté byl znovu oslepen, nebo jako člověk, který dobře zná pravdu, ale záměrně ji popírá. Pokrytci se též stali muslimy, ale

¹ Ibnu l-Kajjím, který je původním autorem této knihy.

brzy islám ze svého srdce vyhnali a nechtějí se do jeho náruče vrátit. Proto Alláh praví “ nenavráťí se.“

Na druhé straně byli připodobněni k člověku, který položí prsty v uších při bouři, který doprovází temnotu, hrom a blesk, ze strachu že je zasáhne blesk. Kvůli jejich špatnému vhledu a úsudku byla koránská varování, hrozby, příkazy a zákazy pro pokrytci velmi těžká. Džehmíjja² nebo inovátory však potkáváme stále. Když slyší koránské veršy nebo hadísy³, které jsou v rozporu s jejich bid‘ah⁴, bývají

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ

„jako by byli osly splašenými, před lvem prchajícími (Korán, súretu l-Mudessir:50-51)

a říkají, prosí, abychom toho nechali. Jejich srdce toto popírají. Podobně jako modloslužebníci, když slyší verše o Boží Jedinečnosti. Jejich srdce se svírají kvůli tomu, že v nich panuje mnohobožství. A pokud by to jen šlo, rádi by si zacpávali uši a chovali jako nepřátelé Proroka Muhammeda. Všechny mají podobná srdce, a proto podobně reagují na Boží slova.

Kapitola 2.

A pokud jde o věřící bylo popsáno v súde Ar-Ra'd:

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَبْتَغِ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ

„On z nebe vodu sesílá, aby tekla v údolích podle rozměrů jejich; proud pak odnáší pěnu na hladině plující. A z toho, co lidé taví v ohni hodlajíce vyrobit ozdoby či nástroje, vychází pěna jí podobná. A takto Alláh ukazuje rozdíl mezi pravdou a falší. A co se týče pěny, ta mizí jako bublina, zatímco to, co lidem prospěšné je, na zemi zůstává. A takto Alláh činí podobenství. (Korán, Súretu r-Ra'd:17)

² Sekta neuznávající atributy Vzneseného Alláha.

³ Hadís je označení pro výpověď o slovech, činech, charakteru a skutcích proroka Muhammada, mír a požehnání s ním.

⁴ Bid‘a je inovace, novota, nebo názor odporující učením prvních generací muslimů.

Alláh přirovnal zjevení, jež seslal, k vodě, aby znovu oživil lidská srdce, uši i oči tak, jako vodou znovu oživuje zemi a rostlinstvo. Srdce připodobnil k údolí, na která se snáší dešť. Velká srdce tedy mohou zadržet více z Božího vědění, podobně jako velká údolí zadrží více vody. Její proud stále dává vznik pění. Proud, který odnáší pěnu a je podoben vedení a nauce seslané od Alláha, která odnáší a odstraňuje zakázané tužby a pochybnosti, je jako lék, který vypuzuje bakterie a mikroby a způsobuje nepříjemnou náladu, ale potom zbavuje nemoci.

Alláh následně uvádí podobenství a přirovnává je k výhni, kde se v ohni zpracovává zlato, stříbro, měď a železo. Při tomto procesu se zbavuje strusky, kterou potom vyhodíme, takže zůstává jen to, co je užitečné. Podobně i zakázané tužby a pochyby ze srdce odstraňujeme pomocí Božího slova. Takže oheň a proud vody je podobno zjevení seslanému z nebe v tom, že odstraňuje pěnu a strusku, a nakonec zůstává v údolí čistá voda, používaná k pití a k zavlažování polností a napájení dobytka, případně jsou zakázané tužby a pochybnosti odstraněny - a potom zůstává v srdci jen čistá víra, což je užitečné pro jednotlivce i pro ostatní. Domníváme se, že ten, kdo nerozuměl a nepochopil zamýšlený význam určitých slov, není pravým věřícím. Alláh nám žehnej.

Kapitola 3.

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَعْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

“ V pravdě, život tento pozemský podoben jest vodě, kterou sesíláme s nebes: tato mísí se s plodinami země, z nichž pojídají lidé i zvířata; a když země zdobí se a okrašluje, obyvatelé její domnívají se, že pány jsou její: však rozkaz náš přichází za noci neb za dne a ve skosenou obracíme žeň její, jako by včera ještě nebyla bujela! Takovýmto způsobem vysvětlujeme znamení svá lidu přemýšlivému A Alláh volá k příbytku bezpečnosti a vede, koho chce, ke stezce přímé...“ (Korán, súretu Júnus:24)

V těchto verších Alláh popisuje pozemský život jako pozlátko, které tudíž lidé obdivují, protože jsou jím oklamáni. Když si pomyslí, že jsou jeho vlastníci a dokažou udělat cokoli, Alláh od nich nečekaně odebere to, co potřebují nejvíce. Alláh ho též přirovnal k půdě, na kterou se setoupi dešť, dávající růst travám a rostlinám. Člověk se mylně domnívá, že je její vlastníkem a že je schopen činit cokoli. Když však přijde Boží rozhodnutí; přichází polní škůdce a zničí ji, jako by nikdy neexistovala. Člověk je zklamán a žádný prospěch z toho nezískává. Toto podobenství popisuje pozemský život a toho, kdo je mu oddán. To je jedno z nejvýmluvnějších podobenství a přirovnání

v Koránu. Neboť takoví škůdcové existují jen v pozemském životě, ale vůbec neexistují v Ráji. Proto Alláh též nazval ráj příbytkem bezpečnosti, protože je bezpečný od všeho zlého (včetně těchto škůdců). A proto Alláh vyzval všechny ke vstupu do Ráje, neboť tj. z Jeho Spravedlivosti a také uvedl některé na stezku přímou, což je z Jeho milosti.

Kapitola 4

مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَى وَالْأَصْمَى وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

A průměr těchto dvou skupin je jako průměr slepého a hluchého s vidoucím a slyšícím; zdaž mohou být si rovni v tomto průměru? Což se tedy nevzpamatujete? (Korán, súretu Húd:24)

Alláh všemohoucí též popsal nevěřící jako neschopné cítit a vnímat světlo. Naopak věřící byli popsáni ve 23. verši stejné sury, jako ti s dobrou vírou v Alláha a ti, jež konají dobré skutky v tajnosti i veřejně. A proto nelze tyto dva tábory nijak srovnat. Skupina nevěřících jakoby neslyšeli a neviděli, neboť nemohou slyšet ani vidět pravdou. Jejich zrak je slepý a slepé je i srdce (vhled do věcí). Jde tedy o dvoustranné podobenství a proto Alláh praví, že tyto skupiny nemohou být rovny.

Kapitola 5

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

„Ti, kdož si místo Alláha vzali jiné ochránce, podobají se pavouku který si pro sebe staví obydlí z pavučin. A ze všech obydlí zajisté obydlí pavoukovo je nejchatrnější - kéž by to jen věděli!“ (Korán, súretu l-'Ankebút:41)

Lidé, kteří si vzali namísto Alláha jiné ochránce, byli připodobněni k pavoukům ve své slabosti, a podobně tak i jejich ochránci. Pavouk si pro sebe staví obydlí z pavučin, ale obydlí pavoukovo je nejchatrnější. Zatímco si modloslužebníci berou namísto Boha jiné ochránce, nezískávají z toho žádný prospěch, jen slabost. Alláh tudíž sděluje v súře Merjem:

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

„ A vzali si kromě Alláha božstva různá, aby jim byla posilou. Však pozor! Ona uctívání jejich popřou a protivníky jejich se stanou.“ (Korán, súretu Merjem: 81-82)

A v jiné súře:

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُحَضَّرُونَ

” A vzali si pro sebe místo Alláha božstva jiná doufajíce, že snad jim pomohou, však ta jim pomoci nemohou, i když myslí si, že vojskem připraveným pro ně jsou.“ (Korán, súra Jásín:74-75)

A poté, co popsal zničení nevěřících, Vznešený pravil:

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْسِيبٍ

„My neukřivdili jsme obyvatelům jejich, nýbrž oni sami sobě ukřivdili, a nebyla jim k ničemu božstva jejich, jež vedle Alláha vzývali, když naplnil se rozkaz Pána tvého, ba naopak, pouze zkázu jejich rozmnožila.“ (Korán, súra Húd:101)

Tyto čtyři pasáže uvadí, že ti, kteří si vzali mnoho božstev, aby je podporovali a obdařili je slávou, to, co chtěli, nikdy nedostanou, ale ba naopak... V Koránu je o tom mnoho podobenství. Toto je jednou z nejlepších ukázek, dokládajících že mnohobožství nepřináší žádný prospěch a je naopak příčinou porážky.

Ptáme-li se, proč Alláh pravil „**Kež by to jen věděli,**“ že pavoukovo obydlí je nejchatrnějším, ač to dobře vědí, odpovídáme, že Alláh neříká, že oni nevědí, že pavoukovo obydlí je obydlí nejslabší, ale že tím Alláh myslí, že oni nevědí, že se takto svým uctíváním mnoha božstev podobají pavouku⁵. Toto je neochraní a nezískávají tím žádný prospěch, ba naopak. Kdyby si to plně uvědomovali, nevzali by si je za božstva.

Kapitola 6

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمَانُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَكَاهُ حِسَابُهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَعْشَاهُ موجٌ مِنْ فَوْقِهِ موجٌ مِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكِدْ يَرَاهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ

Skutky těch, kdož neuvěřili, jsou jako přelud na poušti: žíznlivý jej pokládá za vodu, a však když k němu přijde, shledá, že je to nicota; a najde tam Alláha, který splatí mu plně účet jeho. A Alláh

⁵ Tedy pavouku splétajícímu své pavučiny každý den, marně, neboť mu je vždy déšť a vítr zničí.

rychlý je v účtování. A nebo jsou jako temnota nad hlubinou moře: pokrývá je vlna, za níž jde vlna jiná, a nad nimi jest mračno - temnota, nad níž je další temnota. Když člověk vztáhne ruku svou, málem ji nevidí. A komu Alláh neučinil světlo, ten nemá ani část světla (Korán, súretu n-Núr: 39-40)

Takto Alláh Všemohoucí uvádí přirovnání k přeludu a temnotě. Odvrátivší se od správného vedení lze rozdělit na dvě skupiny. První zahrnuje ty, kteří si myslí, že mají pravdu, ale po odhalení pravdy zjistí, že to, co zastávali není správné, jako například lidé neznalí, nebo lidé následující své vášně a bid'a. Oni se domnívají, že jsou vedeni správně, leč po vyjevení pravdy, si uvědomí svůj omyl i to, že jejich víra a jejich skutky jsou jako fata morgána, jež vypadá v očích přihlížejících jako voda, ale v skutečnosti vodou není. Taktovým způsobem se domnívají, že skutky, jež byly zasvěceny někomu jinému než Alláhu, jsou jim ku prospěchu, což tak není. Tyto skutky byly popsány v Koránu takto:

قُلْ أَتَزَلَّهُ الذِّنَى يَعْلَمُ السِّرِّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

“My posoudíme skutky, které konali, a učiníme z nich prach rozptýlený. (Korán, súretu l-Furkán:6),,

Pokud jste si všimli, ve výše uvedeném verši Alláh použil slovo „poušť“, či místo bez jakékoli vegetace, a skutečného života. Tudiž i přelud je ve skutečnosti jen nicotou. A podobně jsou i jejich srdce bez víry a správného vedení. Když přemyslíme o slovech „**žiznivý jej pokládá za vodu**“ shledáme, že žiznivý, který neodkladně potřebuje vodu, když uzřel přelud, si pomyslel, že to je voda, a proto ho následoval. Jenže nakonec nic nenašel. Stejně tak Alláh učiní přelud i ze skutků těch, kteří neuposlechli Alláha a Jeho Posla a své konání zasvětili někomu jinému, než Jemu. I když své skutky nálehavě potřebují (v Den Zmrtvýchvstání), nic z nich nenajdou. Najdou však jen Alláha, který jim rozsoudí. A v správném hadísu ⁶ tzv. vyjevení se Alláha ⁷ Abú Sa'íd al-Chudrí (kež je s ním Alláh spokojen) slyšel od Proroka Muhammeda (mír a požehnání s ním), že „... **když se objeví peklo jako přelud, židům bude řečeno: „Koho jste uctívali?“ Oni se odpovídají: „Uzejra⁸.“ Hned je řečeno: „To je lež. Alláh nemá žádnou družku, ani děti. A co potom chcete? Odpovědí: „Napít!“ Bude řečeno: „Pijte tedy“ A hned popadají do pekla. Potom bude řečeno křesťanům: „Koho jste uctívali?“ Oni odpoví: „Ježíše, syna Božího.“ Ihned jim bude řečeno: „To je lež. Alláh nemá družku žádnou, ani děti. A co tedy chcete?“ Odpovědí: „Napít.“ Bude řečeno: „Pijte tedy.“ A hned**

⁶ Hadís je označení pro výpověď o činech a skutcích proroka islámu Muhammeda. Podle věrohodnosti se hadísy dělí na:

sahíh (správné) - hadís má řetězec věrohodných vypravěčů a jeho obsahu nelze nic vytknout.

hasan (dobré) – vypravěči jsou věrohodní, avšak hadís nedosahuje kvalit *sahíhu*, což však nemění výrazně obsah sdělení a jeho závažnost.

da'if (slabé) - nejčastěji se v řetězci vypravěčů objevuje osoba považovaná za nedůvěryhodnou

munkar (odvržené) – hadís buď řetězcem, nebo textem odporuje *sahíh*, nebo *hasan* podání.

Mawdú' (pozměněné) - obsah hadísu byl nějakým způsobem pozměněn, nebo fabrikován.

Islámské právo se opírá pouze o hadísy z kategorie *sahíh* a *hasan*.

⁷ V den posledních soudu.

⁸ *Uzejr* je pravděpodobně arabský ekvivalent pro hebrejské jméno Ezdráš.

popadají do pekla ...“ Ve stejné situaci se nacházejí ti, kteří následují přelud nebo to, co je klamné a neplatné. Zrazuje je to, co následují, právě ve chvíli, kdy to potřebují nejvíce. A proto je klam k ničemu. Nevhodná a nepravdivá víra znamená, že vše, co s ní souvisí je klamné. Právo se nezakládá na klamně souvislosti. I klamný cíl skutků (např. když je skutek zasvěcen někomu jinému než Alláhu, nebo není proveden podle Božích příkazů) způsobí, že skutek je neplatný a klamný. To zároveň znamená, že dotyčný z něj nezískává to, co chtěl, ba naopak. A tímto způsobem je potrestán a proto Alláh pravil: „**najde tam Alláha, který splatí mu plně účet jeho.**“

Druhá skupina zahrnuje lidi, kteří vidí pravdu a správné vedení a přesto preferují temnotu bludu a klamu. Setrvávají v úplné temnotě, temnotě špatné povahy, temnotě duše, temnotě neznalosti (protože znali pravdu, ale nenásledovali ji), temnotě následování vlastní vášně a cesty bludu. Podobají se tomu, kdo je v hlubokém moři, které nemá břehu. Překryje ho vlna, nad ní další vlna, nad ní mračno, takže se ocitne v úplné tmě - temnotě z hlubin moře, temnotě z vln, temnotě z mraků. Toto je důsledkem temnoty, kterou má v sobě. Avšak Alláh mu nedá vyjít z temnoty ke světlu. Obě podobenství (podobenství přeludu, který se zdá vodou, tedy symbolem života, a temnoty v protikladu ke světlu), uvedené v této kapitole se shodují se podobenstvími, která popisují věřící a pokrytce (podobenství vody a ohně), uvedenými v 1. kapitole. Věřící získávají nový život a světlo, zatímco pokrytci naopak získávají temnotu a smrt. Nevěřící pak získávají jen úplnou temnotu a přelud, o kterém se domnívali, že je vodou. Alláh těmito podobenstvími v 6. kapitole buď označuje nevěřící všech druhů⁹ a v tomto případě 1. a 6. kapitola popisuje stejné lidi, nebo toto podobenství jen jednotlivě označuje nevěřící. Pak Alláh chtěl uvést mnohost podob nevěřících: 1- Nevěřící, který nedisponuje vhladem, ale jen nevědomostí. Nemá světlo ani život a věřil jen svým předkům. To znamená ten, který je v bludu. 2- Nevěřící, který preferoval klam nad pravdou a blud nad správným vedením. Ten který viděl pravdu, ale se oslepl, poznal ji, ale odklonil se od ní. To znamená ten, který na sebe uvalil Hněv Alláha, narozdíl od těch, kteří byli popsáni v sůře an-Núr:

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا
كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ
عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ فِي ثُبُوتِ أَذِنِ اللَّهِ أَنْ تَرْفَعَ
وَيَذَكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ
وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ

⁹ Pokrytci, modloslužebníci, polyteisté, ateisté ...

„A Alláh je světlem nebes i země. Světlo Jeho podobá se výklenku, v němž hoří lampa, a lampa je v nádobě skleněné. A nádoba skleněná se podobá hvězdě zářící; a je zapalována ze stromu požehnaného, stromu olivového, jenž není ani východní, ani západní, a olej jeho lehko vzplane, i když se ho nedotkne oheň žádný. A je to světlo na světle! A Alláh vede k světlu Svému, koho chce, a Alláh uvádí lidem podobenství různá. Alláh vševědoucí je o věci každé. V domech, jež Alláh dovolil postavit a v nichž se vzpomíná jména Jeho, slaví Ho ráno i večer. muži, které ani obchod, ani prodej nezláká od vzývání Alláha, od dodržování modlitby a od dávání almužen, a ti obávají se dne, kdy srdce i zraky se budou obracet,“ (Korán, súra n-Núr: 35-37)

Tyto verše označují tři tábory: 1. ty, jež Alláh zahrnul svou milostí, tj. lidé, kteří dispionují Božím světlem. 2. ty kteří jsou v bludu, tj. ty, kteří se pídí za přeludem. 3. A na konec ty, kteří na sebe uvrhli Hněv Alláha, tj. lidé, kteří jsou v temnotě. A Alláh ví nejlépe .

V 6. Kapitole jsou popsány dvě skupiny konající marné skutky a ty, kteří konají neužitečné skutky a následují klamnou víru. Obě skupiny jsou v rozporu se správným vedením i s pravdou. A proto hromadí se nárazy mořských vln popisují zmatek kvůli pochybnosti a podezření, a nepravou znalost v jejich srdcích. Na ně se hromadí mračna bludu a následování tužeb. Vy, kteří jste nadáni rozmyslem, přemýšlejte o obou táborech a porovnejte mezi nimi, abyste si uvědomili velikost a vznešenost Koránu a abyste věděli, že je sesláním od Moudrého, Chvályhodného Alláha! Alláh také uvedl, že jim „**neučinil světlo,**“ ale nechal jim v temnotě a nedal jim vyjít z temnot ke světlu, protože:

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُوهُمْ مِنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ

„Bůh je ochráncem těch, kdož uvěřili, a dal jim vyjít z temnot ke světlu. Avšak ochráncem těch, kdož neuvěřili, jsou Tághútové, kteří je vyvedou ze světla do temnot“ (Korán, súra l-Bekara:257)

V hadís musenned¹⁰, 'Abdullah ibn 'Omar (necht' je s oběma Alláh spokojen) vyprávěl, že Prorok Muhammed řekl: „**Alláh stvořil bytosti v temnotě, ale potom na ně vrhl světlo Své. Ten, kterého světlo zasáhlo, je správně veden a kterého minulo, je v bludu....**“ Takže Alláh správně vede, koho chce a dává mu též světlo, který oživuje jeho srdce a duše jako duše oživuje tělo. V skutečnosti máme dva životy, tělesný život duší i život srdce a duše božím světlem. Alláh popsal zjevení jako ducha, protože symbolizuje skutečný život člověka. A proto řekl:

¹⁰ Hadís musenned je hadís, jehož řetěz vypravěčů je znám až do konce, tj. ke společníkovi, který vypráví od Proroka.

يُنزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ

“ On sesílá anděly s duchem (zjevení Svého) tomu ze služebníků Svých, komu chce.” (Korán, súretu n-Nahl:2)

A pravil:

دُو الْعَرْشِ يُلْقَى الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ

„ Pán trůnu, vysílá ducha svého, ze svého rozkazu, na koho chce ze služebníků“ (Korán, súretu l-Gháfir:15)

a v jiné sůře pravil:

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ
نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا

„ A takovýmto způsobem poslali jsme ti s vnuknutím ducha z rozkazu svého: ty nevěděš, co jest Kniha, aniž co jest víra — však my učinili jsme ji světlem, jímž vedeme, koho chceme ze služebníků svých.“. (Korán, súretu š-Šúrá: 52)

Ten, kterému Alláh nedal takovou duši, je mrtev a ten, jemuž neučinil světlo, dlí v temnotě.

Kapitola 7

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا

„Či snad domníváš se, že většina jich slyší, anebo chápe? Vždyť jsou jen jako dobytčata — ba dokonce dále jsou od cesty (pravé)!“ (Korán, súretu l-Furkán:44)

Většina nevěřících se podobá dobytku v tom ,že nejsou správně vedení a nenásledují správnou cestu. Však většina těchto nevěřících jsou dále od pravé cesty než sám dobytek tím, že když jej honák vede na správnou cestu, přesně jej následuje, neodchyluje se doprava ani doleva, zatímco poslové Boží volají nevěřící a ukazují jim správnou cestou, jenže oni jejich výzvu nenásledují. Nevěřící ani nerozlišují mezi tím, co je poškodí a tím, co jim bude ku prospěchu, zatímco dobytek může vědět, které rostliny jsou škodlivé a které ne, aby se vyhnul tomu, co je škodlivé. Dobytek nemá rozum, vhlad ani jazyk, kterým by hovořil. Avšak nevěřící mají i sluch i zrak i srdce, ale je nevyužili je k

jejich prospěchu. V tomto jsou tedy horší, než dobytek, protože ten, kdo není veden na správnou cestu, i když má průvodce, je ještě horší, než ten, který žádného průvodce nemá.

Kapitola 8

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

„Činí vám podobenství vzatá z vás samých: zdaž máte z těch, jichž zmocnila se pravice vaše, společníky v tom, čímž obdařili jsme vás, rovným dílem? Zdaž stejné obavy cítíte vůči nim, jako mezi sebou? Takovýmto způsobem vysvětlujeme znamení svá lidu chápavému.“ (Korán, súretu Rúm:28)

Přidružující učinili ze služebníků Alláha Jeho společníky. Tak Alláh podává argument, o němž sami dobře vědí, že je správný. Nepotřebují nikoho jiného, aby jim to potvrdil. Je velmi přesvědčivé, když je použit argument, vycházející z povahy člověka, který sám člověk potvrzuje. Proto se jich Alláh táže, zda otroci a otrokyně, které vlastní, jsou jejich společníky, jinými slovy, zda s nimi sdílí peníze a rodinu stejným způsobem, či zda mají strach, když se s nimi dělí o peníze, že si potom přisvojí z jejich podílu. Ibn ‘Abbás uváděl: „Máte snad obavy z toho, že zdědí váš majetek?“ To taktéž znamená, že Bůh říká: „Přijímáte tvrzení, že když budou vaši otroci společníky v rodině a penězích, pak budete mít obavu, že oni budou mít právo na ně stejně jako vy? Když to nepřijímáte, jak můžete ke Mně přirovnat bytosti, které jsou v mém vlastnictví. Přestože ve vašich myslích toto sami nepřijímáte (i když to z jiného úhlu pohledu může platit, protože ve skutečnosti otroci nejsou váš majetek, ale vaši bratři, kteří jsou jen pod vaším velením. Vy i oni jste služebníci Jediného Boha), to považujete za platné a normální, když jde o Mne. A takto se vysvětluje pro lid rozumný.“

Kapitola 9

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

„A Alláh uvádí podobenství o otroku závislém, jenž sám nemůže nic, a o člověku svobodném, jemuž jsme uštědřili příděl překrásný obživy, z něhož on tajně i veřejně rozdává. Jsou si ti dva rovni? Chvála Alláhu nikoliv, však většina z nevěřících nic nezná. Alláh uvádí též podobenství o dvou

mužích, z nichž jeden je němý a ničeho schopen není, pánu svému je přítěží, a kamkoliv poslán je, nikdy s dobrým se nevrátí. Je člověk takový roven tomu, kdo spravedlnost přikazuje a po stezce přímé (kráčí)?“ (Korán, súretu n-Nahl:75-76)

Tyto verše tvoří dvě podobenství, která obashuje tzv. inverzní přirovnání. Tj. neplatnost myšlenky (záměr přirovnání) kvůli neplatnosti argumentu. Existují i tzv. přímá přirovnání, která vyžadují potvrzení myšlenky na základě potvrzení původního argumentu. Zatímco přirovnání inverzní naopak vyžadují popření správnosti myšlenky, kvůli nesprávnosti argumentu.

První přirovnání pojednává o Alláhu a modlách. Alláh je majitelem všeho a čehokoli, a rozdává z toho, komukoliv chce ze služebníků Svých tajně i veřejně, ve dne i v noci. Rukama Svýma uštěďuje přes den i v noci, bez problémů. Modly však jsou vlastněné a bezmocné. Nemohou učinit vůbec nic. Jak z nich můžete učinit společníky Alláha a uctívat je namísto Alláha, navzdory tak velkému rozdílu a úplné nerovnosti (podle slov Mudžáhida a jých). Ibn ‘Abbás však oznámil, že Alláh uváděl toto podobnoství o věřících a nevěřících. Dobrý věřící, rozdává pro obživu vlastní i obživu ostatních z přidělu, který mu dal Alláh v tajnosti i na veřejnosti. Zatímco nevěřící jsou v postavení otroka, který nedokáže sám nic dělat. Mezi rozumnými lidmi si tyto dva nemohou být rovni. První názor je více pravděpodobnější a zřetelnější. Jasněji ukazuje, že mnohobožství je k ničemu. Více prokazuje již sám argument. Vedle toho se tento názor shoduje se slovem Božím ve stejné sůře o dva verše předtím:

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ
اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

„A uctívají místo Alláha něco, co jim nic neuštěďuje ani z nebes ani ze země, ba ani toho schopno není. Nečiňte tedy srovnání žádná o Alláhu, vždyť Alláh zajisté dobře zná, zatímco z vás nikdo nic neví!“ (Korán, súretu n-Nahl:73-74)

Ponaučení souvisí s myšlenkou, o které se jedná v tomto podobenství. Věřící uštěďuje z přidělu, který mu Alláh dal. Leč nevěřící a modloslužebník se podobají vlastněnému otrokovi, který nic nemůže. Toto zminil Ibn ‘Abbás a další. A proto si někteří čtenáři myslí, že to je jediný význam těchto veršů.

Druhé přirovnání rovněž pojednává také o Alláhu a božtvech, která jsou uctívána namísto Něj, vzhledem k tomu, že modly se podobají němému člověku, který není rozumný a ani nemůže promluvit. Ten má němý jazyk i němé srdce. Kromě toho je neshopen cokoli vykonat. Kamkoliv by byl poslán nevrátí se s úspěchem a ani nedokáže sloužit potřebám. Alláh je naopak živý, Schopný, Hovořící, přikazuje spravedlnost a dává kráčet po stezce přímé. Těž je Dokonalý a Chválený. Příkazování spravedlnosti (a pravdy) znamená, že v tom, kdo toto zná a učí tomu jině, Alláh nalezne

zalíbení a s ním je Alláh spokojen. Toto přikazuje služebníkům a miluje lidi, kteří to dodržují a tito lidé jsou Jeho přáteli a milovanými, budou stále vedle Něho, sedíce na vyvýšených plošinách ze světla. Znamená to zároveň, že Alláh zakazuje útisk, nespravedlnost, hloupost a klam. Dokonce i Boží Zákon a příkazy jsou spravedlivé - vedle spravedlnosti Božského Zákona zahrnuje Boží spravedlnost kosmickou spravedlnost a spravedlnost osudu. Boží osud je spravedlivý, jak vyprávěl prorok Muhammed v sahíh hadíse „*Můj Bože, jsem Tvůj služebník, syn Tvého služebníka. Čelní kšticí¹¹ mou ovládaš. Tvůj rozsudek určitě přijde. Boží osud je vždy spravedlivý...*“

Boží rozsudek je osud, určitě přijde:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

„když něčeho si přeje, je rozkaz Jeho pouze: "Staniž se!" a stane se“ (Jásín:82).

Jeho osud, či rozsudek je stále spravedlivý. Pokud se důsledek osudu zdá nespravedlivý nebo se zdá, že došlo k ukřivdění v osudu a rozsudku, zajisté to není konečný důsledek osudu. Na konci těchto veršů Alláh uvedl, že on “ po stezce přímé (kráčím)” v souladu se řečí proroka Šu'ajba:

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

„Já na Alláha spoléhám, Pána svého i vašeho; a není zvířete jediného, aby je nedržel za kšticí čelní jeho. A Pán můj věru na stezce přímé je.“ (Húd:56)

„držel za nasia jeho“ se shoduje se „nasiou mou ovládaš (svou rukou)“ obě potvrzuje, že Alláh vládá cokoliv . „A Pán můj věru na stezce přímé je“ se shoduje s „Boží osud je vždycky spravedlivý“ jsou jako pochvala Alláha. Když Alláh je na stezce přímé, to znamená, že říká jen pravdu, přikazuje jen spravedlivost, koná jen skutky užitečné, spravedlivé a moudré.

To znamená, že Alláh vždy má pravdu. Vůbec nenapsal nespravedlivý osud. Neuchvátí člověka za viny jiného. Nesnižuje dobré skutky ani nezvyšuje špatné skutky, co člověk učinil. Nedělá něco, za kterou nebude poděkován a pochvalen.

Jak Ibn Džerír vysvětlil slova „ Alláh na stezce přímé je“.

Muhammed ibn Džerír at-Taberí řekl: „To znamená, že Alláh potrestá toho, který učiní špatné skutky a odmění toho, který učiní dobré skutky. Neošidí nikoho. Nepřijímá nic jiného než islám¹² a dobrou

¹¹ *Násí'a* , čelní kšticí, je přední částí hlavy, zde se tím myslí celá hlava a celý život.

¹² Islám je nutno chápat ve smyslu jazykovém, tj. dobrovolné odevzdání se, plné podrobení se Alláhu.

víru. Potom altabry vyprávěl, že slyšel šebli, že Ibn Abu Nedžih slyšel od Mudžáhida, že stezka přímá znamená právo. Ostatní domnívají, že má stejný význam jiným výrazem jako verše v suře Al-Fedžr:

إِنَّ رَبَّكَ لِبِالْمِرْصَادِ

„**pán tvůj neustále na číhané stál.**“ (Korán, súretu l-Fedžr:14)

To znamená, že odmění člověka dobrého a potrestá špatného. Jiná skupina se domnívá, že šlo o odstranění slov a ve skutečnosti to znamená, že Alláh volá lidi ke stezce přímé. Pokud si mysli, že to je celý zamýšlený význam verše, to není správné a na to neexistuje žádný důkaz. Tedy, je rozdíl mezi „**přikazuje spravedlivost**“ a „**volá ke stezce přímé**“. Však pokud si mysli, že to se týkalo jen výrazu „**po stezce přímé**“ tak oni zasáhli pravý význam.

Jiná skupina říká: To znamená, že všichni lidé a věci záleží na Alláhu. Jestliže si mysli, že to je jediný význam celého verše, to není pravda. Ale jestliže si mysli, že to označuje jen výraz „**Alláh na stezce přímé je**“, to může být pravda. Jini uvedli, že to znamená, že Alláh je majitelem všeho a vše je pod jeho kontrolu. Ač je to ve skutečnosti pravda, nemůže to být význam tohoto verše, protože je rozdíl ve slovech Šu'ajba mezi „**nedržel za čelní kšticí jeho**“ a „**Pán můj věru na stezce přímé je**“, každý výraz má svůj význam.

Nejpopulárnější názor je Mudžáhida, což je také názor většiny vykládků Koránu. Nemůže být vykládán jinak. Cituji pochvalu Džeríra¹³ Omarovi Ibn ‘Abdul’azíz¹⁴:

„*Vůdce věřících kráčí po stezce přímé, když lidé od ni odchylují, stále rovně se ubírá.*“

Jinak Alláh též uvedl:

مَنْ يَشَأِ اللَّهُ يُضَلِّلهُ وَمَنْ يَشَأِ يَجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

„**Alláh dává zbloudit, komu chce, a také uvádí na stezku přímou, koho chce**“ (Korán, súretu l-An’ám:39)

Když Alláh uvedl proroky a jejich následníky na stezku přímou, On Sám je více hoden k tomu, aby na stezce přímé byl, co se týče Jeho slov a činů. V případě božích proroků však kráčet po přímé cestě znamená následovat Božích příkazů. Ale v případě Alláha to znamená, že cokoli učiní, nebo řekne, je pravda. A tímto si zaslouží chválu, slávu a dokonalost.

¹³ Básník ‘umejjovské doby.

¹⁴ Chalífa dynastie ‘Umejjovců, známý svou spravedlivostí a náboženskou oddaností.

Také druhé přirovnání v těchto verších, o kterých jsme v této kapitole hovořili, se stejně jako první přirovnání (v předšlém verši), může vztahovat i k věřící a nevěřícím, jak to bylo vysvětleno předtím.

Nechť nám Alláh v tom požehná a přivede k úspěchu.

Kapitola 10

Alláh též hovoří v suře al-Mudessir o těch, kteří se odvrcejí od Jeho slov a nepřemyslí nad jejich významem:

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ

„Co s nimi je, že se odvracejí od připomenutí, jako by byli osly splašenými, před lvem prchajícími?“

(Korán, súretu l-Mudessir: 49-51)

Pokud se týká odklonu od Koránu a odporu k němu byli tito přirovnáváni k oslům, jež splašení utíkají, když vídí lva nebo střelce. To je výmluvný výraz, když Alláh je přirovnal k oslům na základě neznalosti. Oslové ničemu nerozumí, a když slyší lva, cítí velký odpor. Tento výraz ukazuje, jak velmi jsou takoví lidé haněni, protože utíkají před správným vedením, majíce k němu odpor, přestože v tomto naleznou štěstí. Jsou jako osli, kteří utíkají a mají odpor k tomu, co způsobí jejich smrt. V Koránu byl použit pro „splašení“ arabský výraz „mustenfira“ a nikoli „nefira“¹⁵, který ukazuje velkou nechut', kdy osli z velkého odporu vyzývali také ostatní k útěku a odporu. Nabádali se k tomu navzájem. Výzva k činu je silnější než pouhý čin. To znamená, že k odporu se nabádali a že se na něm dohodli. Pokud by to někdo vyslovil jako „mustenfira“¹⁶ znamenalo by to, že oni kvůli své urputnosti a velké moci vyzývají k útěku i samotné lvy.

Kapitola 11

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

„Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Alláh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý.“ (Korán, súretu l-Džumu'a:5)

¹⁵ Nafira znamená mající odpor nebo nechut', mustenfira znamená vyzývající k odporu.

¹⁶ S fethou namísto kesry nad písmenem fá.

Těž ti, kterým Alláh dal Písmo svaté, aby je uznávali, zamýšleli se nad ním, řídili podle něj a k němu vyzvali lidi, ale oni je nenásledovali, drželi je mimo svá srdce, o nepřemýšleli o něm, ani se podle něj neřídili, jsou jako osli, kteří nesou mnoho knih na zádech, ale nevědí, co tyto obsahují. Z Boží Knihy se nic nenaučili, jen ji nesou na zádech jako osel. Přestože ty verše se zabývají Božím Písmem, které bylo sesláno židům, odkazují rovněž v témže smyslu i na Korán a člověka, jenž jej nosí, ale neřídí podle něho a ani se o něj nestará, jak si zaslouží.

Kapitola 12

وَإِلَّٰهِمْ نَبَأُ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَاتَّسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْعَاوِينَ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثَ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

„Vyprávěj jim zvěst o tom, jemuž jsme znamení Svá dali a jenž se pak od nich svlékají (jako hadi) . A satan jej učinil následovníkem Svým a stal se tak jedním ze zbloudilých. Kdybychom byli chtěli, byli bychom jej pozdvihli znamením naším, a však on zůstal lpěti na zemi a šel za svými vášněmi a podobal se psu: když přiblížíš se k němu, vyplazuje jazyk (a supí), a když necháš ho na pokoji, také vyplazuje jazyk. A podobně je tomu s lidmi, kteří znamení Naše za lež prohlašují. Vyprávěj jim tedy tyto příběhy, snad o tom budou přemýšlet“ (Korán, súretu l-A'ráf:175-176)

Ti, kteří se odvrátili od Božího Písma a učení, neřídili se podle něho, následovali své vášně, upřednostnili hněv Alláha před Jeho zalíbením, byli přirovnáni ke psu. Pes je jedním z nejhanebnějších a nejzatracovanějších zvířat. Je velmi žravý a touží jen po jídle. Pořád chodí s mordou směřující k zemi a pořád čuchá k zadku. Když hodíte psovi kámen, hned za ním běhá, aby do něj kousnul. Vydrží nejvíce pokoření ze všech zvířat. Mršiny a hnusné věci mu chutnají více než čerstvé maso a sladkosti. Když se mu podáří získat mršinu dost velkou i pro sto psů, i přesto nedovolí ani jednomu jedinému psu jíst s ním, pro své lakomství, dychtivosti a zlost. A když vidí někoho zanedbalého v ošumtělém oblečení, hned na něho štěká, protože si myslí, že s ním chce soupeřit o moc. Ale když se dívá na člověka, který je upravený a má na sobě krásné oblečení, hned skloní mordou k zemi a hlavu ani nezvedne. Alláh tedy přirovnával toho, který Boží Knihu drží, leč ji nenásleduje a dává přednost pozemskému životu před posmrtným, ke psu který pořád vyplazuje jazyk a supí. Je to výmluvný přírůbek, neboť člověk, který se odkloní od Božích znamení a následuje své vášně kvůli dychtění po pozemském životě, kvůli tomu, že jeho srdce je vzdáleno od Alláha a posmrtného života. Vyplazování jazyka a supění je zde metaforou dychtivosti.

Ibn Džerír vyprávěl, že pes jakoby neměl srdce. Stále vyplazuje jazyk z dychtivosti. Ať už se k němu přiblížíš nebo ho necháš na pokoji, stále vyplazuje jazyk. Stejně jako ten, který nenásleduje správné vedení, nemá srdce, které by mu pomohlo kontrolovat žárlivost i dychtivost a mít trpělivost. A proto stále běhá za pozemským životem jako pes, který netrpělivě hledá vodu. Pes někdy dokáže trpělivě čekat na jídlo, ale vůbec nedokáže trpělivě čekat na vodu. Když má žízeň, olizuje i písek. Ale v každém případě pes pořád vyplazuje jazyk, ať stojí, nebo chodí. Žár dychtivosti k vodě v jeho nitru způsobuje, že vyplazuje jazyk, jako žár vášní, jíž působí stálý běh za ní. Stále po ní touží. Ať už mu poskytneš radu, nebo jej necháš bez ní, honí se stále za vášněmi. Mudžáhid uvedl, že tento verš popisuje lidi, kteří nenásledují Boží Písmo. Ibn ‘Abbás vyprávěl: „Když mu doručuješ Boží slovo, neřídí podle něho. A když ho necháš, nebude vědět, co je dobré. Stále vyplazuje jazyk jako pes, když sedí u domu v podřepu, nebo jej odeženeš od domu. Al-Hasan rovněž řekl, že verš označuje pokrytce, který nejde správnou cestou, ať už je vyzván k následování pravdy a je napomenut, či nikoli, chová se jako pes, který stále vyplazuje jazyk a supí, ať jej necháte doma, nebo vyháníte pryč. Muhammed ibn Kutejba též vyprávěl, že všechny bytosti vyplazují jazyk a supí, když jsou unavené, nebo mají žízeň, ale jen pes to dělá pořád, ať je unaven, v pohodlí, nemocný, zdravý, či když má žízeň. A proto k němu Alláh přirovnává člověka, který prohlásil Boží slovo za lež. Ibn ‘Átíjja taktéž uvedl: „*Ať už mu kážete, nebo ho necháte bloudit.*“ To je ve shodě se slovy Koránu:

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ

„A když voláte je k pravému vedení, nenásledují vás: jedno jest jim, voláte-li je, anebo mlčíte-li.“ (Korán, súra 1-A’ráf:193)

To ukazuje mnohá ponaučení, jako například, že Alláh ze Své milosti dává i tomu člověku znamení. Ten si to přisvojuje (jakoby to bylo součástí jeho těla), leč potom to ze sebe svlékne a odkloní se od toho, jako když had svléká svou pokožku. Upustí to, jako když stáhneš kůži z masa. Alláh proto použil slovo „svlékat se,“ protože to dotyčný učinil sám a Alláh mu to nepřikázal. Druhé ponaučení najdeme ve slovech „**satan jej učinil následovníkem Svým**“ podobně jako v jiném verši o Faraonovi a jeho vojsku:

فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ

„Následovali je pak za jitra“ (Koránu, súra š-Šu’ará:60).

To znamená, že byl zprvu ochráněn Božími znameními a povětšinou nenásledoval Satana, ale když tato Boží znamení opustil, Satan ho ovládl a člověk ho následoval, jako když se lvu podaří získat kořist. Tak dlí v bludu a staví se proti pravdě. Je nyní v přímém protikladu toho, co předtím uznal.

Třetí ponaučení můžeme nalézt ve slovech „**Kdybychom byli chtěli, byli bychom jej pozdvihli tímto znamením**“. To ukazuje, že pozdvihání nezáleží jen na tom, že pravdu pouze znáte, ale na tom, že ji následujete a posloucháte Alláha. Tento člověk nebyl pozvednut, ač věděl více, než všichni lidé jeho doby. Utíkáme se v ochranu Alláha před neužitečnou znalostí. Alláh uvedl, že povýší jeho služebníka svými znameními, pokud On chce, a naopak. Alláh Ponižující a Povyšující¹⁷ ho ponižil a nepovyšil. To znamená, kdyby chtěl, zvýšil by jeho hodnotu a povýšil by ho na vyšší stupeň pomocí tohoto znamení, které mu dal.

Ibn ‘Abbás (budiž s nimi oběma Alláh spokojen) uvedl, že to znamená „pozdvihli bychom ho tím, že znal znamení Alláha.“ Skupina učenců se však domnívá, že zájmeno v „**jej pozdvihli znamením naším**“ odkazuje na nevěrectví. V tomto smyslu se celý verš dá vysvětlit tak, kdybychom chtěli, (zbavili bychom ho nevíry) a pozdvihli bychom ho od ní znamením Božím. Mudžáhid a ‘Atá taktéž vyprávěli, že to znamená „zdvihli bychom od něj nevíru vůči Alláhu a ochránili ho před ní.“ Je to pravda, ale první je zamýšlený význam a tento je význam související. Někdy totiž zbožný předek zdůrazní myšlenku, která souvisí se základním zamýšleným významem verše. A proto se čtenáři omylem domívají, že jen toto je základní význam.

Pokud se jedná o „**však on zůstal lpět na zemi**“, Sa‘íd ibn Džubejr řekl: „To znamená skláněl se k zemi.“ Mudžáhid tvrdí: „Zůstal na ní lpět, beze změny.“ Mukátíl řekl: „Byl spokojený s pozemským životem.“ Abú ‘Ubejda též říká, to znamená: „Na ní zůstal.“ (Abychom toto objasnili, musíme vysvětlit význam arabského synonyma „uchlide“, který byl použit v tomto sousloví) Az-Zudždžádž pravil, že „chalede“ a „uchlide“ mají stejný význam, který je odvozen z slova „chuld“ což znamená věčnost, trvanlivost a stálost.

A když se říká, že někdo „uchlide“ na nějakém místě, to znamená že v něm býval a zůstal. Například Málík ibn Nuwejra toto slovo použil, když u nich zůstali lidé z rodiny Málíka a ‘Amra ibn Jerbú‘. Abú ‘Ubejda řekl, to znamená „zůstává“, nebo jen „pomalu pomíjí.“ Muchalled je ten, který se pohybuje pomalu.

Také to slovo bylo používáno v koranském výrazu:

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّحَلَّدُونَ

„**obcházet mezi nimi budou chlapani mládí věčného (arab. muchalledún)**“ (Korán, súretu l-Wáki’ a:17)¹⁸.

¹⁷ To jsou dva tzv. vznešené Boží přívlastky v islámské věrouce.

¹⁸ Tento verš vypráví o chlapcích, kteří budou sloužit dobrým lidem v ráji.

Tito chlapi byli stvořeni, aby zůstali navždy, a proto se jejich věk nemění. Říká se, že v tom verši to znamená, chlapi mající náušnice a náramky. To není originální význam, ale to se souvisí s tím, že jsou stále mladí, takže mají na sobě ozdoby.

A pokud se týká výrazu „následoval vášně své“ al-Kalbí povídal, že to znamená „následoval nízké činy a nechal vysoké“. Abú Rewk řekl: „Preferoval pozemský život nad posmrtným.“ Podle ‘Atáa to znamená „poslechl šejtána a toužil po pozemských statcích.“ Ibn Zejd však uvedl, že to znamená jejich podobnost s lidmi, kteří bojovali s Mojžíšem (mír a požehnání Boží s ním). Podle Jemána jde i o následování ženy, která svede muže.¹⁹

Kontrast slovem „ale“ nebo „však“ v normálních případech popírá předchozí tvrzení, nebo podporuje tvrzení, které bylo předtím popřeno. Například: „Kdybych chtěl, dal bych mu to, ale nedal jsem mu to“ nebo „Kdybych chtěl, udělal bych to, ale neudělal jsem to.“ Podle toho znamená tento verš:

„Kdybychom byli chtěli, byli bychom jej pozdvihli znamením naším, a však jsme nechtěli (ho nepozdvihli) a přitiskli ho k zemi.“ Jenže Alláh použil „**lpěl na zemi**.“ Proto, že význam je jasný - Alláh tím říká, že tento člověk neučinil to, co by ho pozdvihlo naopak šel jen za svými vášněmi a preferoval pozemský život a ulpíval na zemi. Az-Zemachšerí pravil, že to znamená „kdyby následoval Naše znamení, tak bychom ho pozdvihli.“ Alláh tedy hovoří o své vůli, ale tím myslí i důvody a důsledky. Az-Zemachšerí též řekl, že nevidí kontrast výrazu „**zůstal lpěti na zemi**“ s předešlým výrazem. Pokud jde o povrchní význam, měl by být takto: „**Kdybychom byli chtěli, byli bychom jej pozdvihli, a však jsme nechtěli**.“ Je to nesmysl, kterým je známý jen az-Zemachšerí²⁰.

Kapitola 13

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ
أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ

„Vy, kteří věříte! Střeďte se přílišného podezřívání druhých, vždyť některá podezření jsou hříchem! Nevyzvídejte a nepomluvejte se vzájemně! Což si někdo z vás přeje jíst maso bratra svého mrtvého - vždyť by vám to bylo odporné! Buďte Alláhabojní, neboť Alláh věru je blahovolný ke kajícníkovi a slitovný.“ (Korán, súra I-Hudžurát:12)

Velmi trefná alegorie, kde se pomluva bratra v jeho nepřítomnosti přirovnává k odkousnutí jeho masa v tom, že člověk který je pomluven, není schopen bránit sám sebe, podobně jako mrtvý člověk, který

¹⁹ Velmi podivný a ojedinělý názor.

²⁰ Az-Zemachšerí byl vykladač Koránu a jazykovědec. Náležel však k sektě „al-mu‘tezila.“ Převážně se zaměřoval na filozofický význam Koránu. V tom někdy přeháněl.

není schopen bránit se, když se vytrhne jeho maso. Bratrství vyžaduje soucit, společenskou komunikaci a podporu. Ten, který pomlouvá bratra však svého bratra uráží, hanobí a podceňuje namísto toho, aby ho obhájil a ochránil. A když se mu zlíbí pomlouvat, je přirovnán k někomu, kdo pojí masa bratrova poté, co ho odřízl. Tedy nejenže odřízl maso svého bratra, ale pozřel i dokonce to, se mu ochutnalo. Přemýšlejte o tom, jak je toto podobenství a přirovnání výmluvné, jak se ohledně něj shodují rozum a pocit hnusu při představě jíst maso svého bratra. Na začátku verše Alláh uvedl, že to je odporné, a potom uvedl toto podobenství. Přirovnal něco, co se jím líbí (tj. pomluvu) k něčemu, co nejvíce nenávidí (pojídání masa mrtvého). Když to sami nenávidí, tak jak mohou učinit podobný skutek? Podle rozumu a pravé přirozenosti (arab. fitra), by měli nenávidět tento skutek ještě více.

Necht' nám v tom Alláh požehná a vede k úspěchu.

Kapitola 14

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَى شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ

„Činy těch, kdož v Pána svého nevěří, se popelu podobají, nad nímž se vítr rozpoutal v den bouřlivý. A oni nemají moc nad ničím z toho, co si vysloužili - a to věru je bloudění daleké.“ (Korán, súretu Ibráhím:18)

Skutky nevěřících se podobají popelu nesenému větrem v den bouřlivý v tom, že jsou neplatné a neužitečné. Též se podobají popelu, když vanou větry v tom, že tyto skutky se rozpadají jako prach rozptýlený, protože ty skutky nestojí na základě dobré víry a dobroty (arab. ihsán)²¹ a nejsou učiněny pro Alláha, ani nejsou v souladu s Jeho příkazy. Nemají moc nad nimi, právě když je nejvíc potřebují. „Nemají moc nad ničím z toho, co si vysloužili“ znamená, nemají zisk ze svých skutků v Den Posledního soudu, nemají za ně ani odměnu. Alláh přijímá jen ty skutky, který byly učiněny na stezce Boží a podle Jeho pravidel. Skutky můžeme rozdělit do 4 skupin. Z nich jediný přijatý je ten, který je pouze pro Alláha a v souladu s tím, co Alláh poslal prostřednictvím proroků. Všechny ostatní jsou naprosto k ničemu. Tento výraz je výmluvný právě proto, že k těmto skutkům přirovná popel. Popel totiž vzniká spálením v ohni, a oni i s těmito skutky hoří v Pekle jako jeho palivo. Z těchto skutků jim Alláh učiní trest a Peklo. Zatímco ze skutků těch, kteří konali činy čistě pro Alláha, Alláh učiní odpočinek a rozkoš.

Kapitola 15

---

21 Ihsán znamená uctívat Alláha, jako bys Ho viděl, i když Ho nemůžeš vidět, protože zajisté On vidí tebe.

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ تُؤْتِي أُكْلَهَا
كُلَّ حَيْثُ يَادُنْ رِبَّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

„Což neviděls, jak Alláh uvádí podobenství o slovu dobrém? Je jako strom výtečný, jehož kořen je pevný a k nebesům se pne jeho větvoví, a plody v každé době přináší z Pána tvého dovolení. A Alláh uvádí lidem podobenství - snad se vzpamatují.“ (Korán, súra Ibráhím: 24-25)

Dobré slovo bylo ve výše uvedeném verši přirovnáno k dobrému plodnému stromu, protože dobré slovo plodí dobré skutky, a dobrý strom plodí užitečný plody. Většina výkladáčů Koránu se domnívá, že toto dobré slovo je v skutečnosti prohlášení a vyznání, že není božstva kromě Boha. To vede ke všem dobrým skutkům, v tajnosti i na veřejnosti. A každý dobrý skutek je plodem tohoto slova.

Podle výkladu ‘Alího ibn Abú Talhy, Ibn ‘Abás (Alláh budiž s oběma spokojen) vyprávěl, že „kořen pevný“ označuje svědectví, že není božstva kromě Boha v srdci věřících. „k nebesům se pne jeho větvoví“ znamená že, Alláh pozdvihne dobré skutky tímto slovem až do nebes. Ar-Rabí‘ ibn Anas také vyprávěl, že toto podobensvtí popisuje víru. Stromem je víra a jejím pevným kořenem upřímnost. Větev, která dosáhne k nebesům je strach před Alláhem. Tento názor je nejsprávnější a nejpravděpodobnější, protože Alláh přirovnal strom víry v jednoho Boha ke stromu s pevným kořenem a větvemi vypínajícími se k nebesům, který rodí plody v každé době. Tento strom Boží Jedinečnosti tedy stále dává vznik dobrým skutkům podle toho, nakolik je pevný v srdci, nakolik srdce tento strom miluje a nakolik je mu věrno, nakolik se o něho stárá a nakolik mu dává, co si zaslouží. Dobré slovo dává stále vznik dobrému skutku (který je vyzdvihován k Alláhu) přes jazyk ze srdce onoho člověka, v jehož srdci je ukotveno toto slovo a jeho pravý význam. Takový byl pomazán Božím pomazáním (nejlepším ze všech pomazání) a takto se člověk dozvídá pravdu o Alláhu a proto tuto pravdu o Alláhu také dosvědčuje²² ve svém srdci a pronáší ji svým jazykem. V ni věří všemi svými orgány, a pokud se uctívání týče čehokoli jiného, kromě Alláha, popírá je a vše, co tím souvisí. Na této pravdě se shoduje jeho srdce s jeho jazykem. Takový následuje ty, kteří prohlašují, že Alláh je jen Jeden Jediný, všemi svými orgány, všechny jeho ústroje kráčejí po cestě Pána jeho a neodchylují se od ní. Jeho srdce netouží po jiném namísto Jediného pravého Boha. Dobré slovo též pozdvihá dobré skutky, a proto Alláh uvedl:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ
لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يُبَوَّرُ

²² Pravda o Alláhu znamená Jedinečnost a Dokonalost Jeho. Proto uctíváme jen Jeho.

„k Němu stoupají slova dobrá a On skutek zbožný k sobě pozvedá“(Korán, súretu Fátir:10)

Zamyšlený význam tohoto verše je, že když člověk vyznává, že není božstva kromě Boha, zná skutečný význam těchto slov, vyznává to svým srdcem, údy i jazykem, tak kořen tohoto slova bude pevně ukotven v srdci a větve dosáhnou k nebesům. Strom víry tak stále ponese plody. Někteří zbožní předchůdci uvedli, že tento strom je právě jako datlovník. Dokazuje to autentický hadís vyprávěný Ibn ‘Omarem. Jiní uvedli, že tento strom je metaforou samotného věřícího. Muhammed Ibn Sa‘d vyprávěl od svého otce, přes jeho strýce od jeho dědečka, že Ibn ‘Abbás uvedl, že tento strom označuje věřícího. Ten na zemi hovoří jen dobré a činí jen dobré skutky, jeho řeč a skutky se však zdvihají k nebesům. ‘Atíjja al-‘Awfí taktéž vyložil, že od věřícího stále plynou dobrá slova a dobré skutky, které jsou pozdvihnuty k Alláhu. Ar-Rabí‘ ibn Anas též uvádí, že to ozančuje věřícího, který je upřímný a uctívá jediného Boha, bez společníků. „jehož kořen je pevný“ znamená, že kořen těchto skutků je pevný“ a „a k nebesům se pne jeho větvoví“ to znamená, že je je pořád vzpomínán na nebesích. Mezi oběma názory není rozpor. Věřící je poboden datlovníku. Datlovník je dobrý strom, proto věřící je dobrý taktéž. Není ani v rozporu s názorem těch předchůdců, kteří uvedli, že tento strom je stromem rajským, protože datlovník je jeden z nejcenějších stromů Ráje.

V tomto podobenství je skryto množství tajů, poučení a znalostí, které jsou důstojny znalosti Všemohoucího, který je uvedl, a Jeho moudrosti: 1. Každý strom má cévy, kmen, větve, listy a plody a strom víry a islámu taktéž; jeho cévami jsou nauka, poznání a jistota v Alláha. Upřímnost je jeho kmenem. Dobré skutky jsou jeho větvemi. Příznivé důsledky, chvályhodné vlastnosti, čistá mravnost, správná cesta a uspokojící spávné vedení jsou plody, které vznikají z dobrých skutků. Podle toho, nakolik je nauka správná a totožná s tím, co seslal ve Svě Knize Alláh, víra v souladu s tím, co o Sobě Alláh uvedl a co vyprávěli jeho poslové, mír s nimi, můžeme poznat, zda je tento strom v srdci pevně zakořeněný. Je-li tomu tak, upřímnost je ukotvena v srdci, a skutky se shodují se správným vedením a správnou cestou. Pak zjistíme, že strom víry má pevný kořen v srdci a větve v nebesích. V opačném případě, zjistíme, že to je:

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَيِّثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَيْثَةٍ اجْتُنَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ

„špatný strom, jenž vyvrácen je nad zemí a jenž nemá vytrvalého stání“ (Korán, súretu Ibráhím:26)

2. Strom nepřežije bez látek, které jej zavlažují a urychlují jeho růst. Je-li přerušena závlaha, strom takřka usychá. Strom islámu v srdci je na tom podobně. Pokud ho stále nezavlažujeme užitečnými a dobrými skutky, stálým připomínáním si Alláha a zbožným rozjímáním, usychá. V díle Musned²³ Imám Ahmed Ibn Hanbel uvádí, že, Abu Hurejra (budiž s ním Alláh spokojen) vyprávěl od Proroka

²³ Musned je jméno sbírky hadísů Ahmeda Ibn Hanbela. Musned je též typ sbírky hadísů, kdy jsou hadísy řazeny podle jmen vypravěčů.

Muhammeda: „*Víra se obnosí jako šaty, proto ji stále obnovujte.*“ Pokud se majitel stromu nestará o semenáček, strom může zahynout. Z toho zjistíme, že lidé značně potřebují akty uctívání, jež nařídil Alláh v průběhu času. Z Boží veliké shovívavosti a plné milosti a laskavosti jim bylo nařízeno toto činit. Uctívání je jako voda zavlažující semenáček Jednobožství, který jim Alláh vsadil do srdce.

3- Plevel se s užitečnými rostlinami a keři nutně smísí. Pokud majitel svou rostlinu stříhá a ořezává, rostlina dorůstá a dává více dobrých a čistých plodů. A když ji zanechá svému osudu, plevel může zničit užitečné rostliny a keře, ovládá rostlinu, nebo oslabuje semenáček anebo úrodu pokazí, podle jeho množství.

Ten, který nepochopil toto podobenství, přichází o veliký zisk. Věřící stále usiluje zavlažovat strom své víry a zbavuje jej plevele, rostoucího kolem něj. Zavlažováním strom přežívá. Přepletím a prořezáním strom dorůstá a obnovuje se.

Od Alláha požadujeme pomoc a na něho spoléháme.

To představuje jen několik tajemství a ponaučení, obsažených ve výše uvedeném verši. Jsou jako kapka v moři, kterou se nám podařilo získat naším omezeným rozumem a srdcem plným zmatku, omezenou znalostí a neúplnými skutky, jež vyžadují pokání k Alláhu a úsilí o Jeho odpouštění. Pokud by se naše srdce očistilo více, a my k tomu měli více odvahy, věděli bychom z Božích tajemství a ponaučení to, před čímž se ztrácejí a blednou vědomosti a vědy všech druhů. Toto nám objasňuje hodnotu znalostí společníků Proroka Muhammeda (necht' je s nimi Alláh spokojen). Rozdíl ve znalosti mezi nimi a jejich nástupci je podobný, jako rozdíl v hodnotě mezi nimi. Leč Alláh nějlépé ví, komu daruje Svou milost a vědomost.

Kapitola 16

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَيِّثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَيْثَةٍ اجْتَنَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ يُتَّبِتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

„Slovo špatné pak podobá se stromu špatnému, jenž vyvrácen je nad zemí a jenž nemá vytrvalého stání. Alláh povzbuzuje (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným v životě pozemském i budoucím, zatímco nespravedlivé nechává bloudit. A Alláh činí, co Jemu se zlíbí.“ (Korán, súretu Ibráhím: 26-27)

Alláh zde popsal špatné slovo jako špatný strom, který je vyvrácen a vratce sklání se nad zemí. Nemá žilky, vysoké větve, nedává ani dobré plody, ani stín, nemá vzpřímený kmen ani pevně nekoření v půdě. Nedává plody ani se nevypíná vzhůru. Rozumný člověk, když přemýšlí o slovech takových

lidí, zjišťuje, že většina jejich slov je tohoto druhu. Člověk utrpí největší ztrátu, pakliže dá přednost špatnému slovu, či když jej postaví výše nad slova nejlepší a nejužitečnější.

Ad-Dahhák uvedl, že Alláh přirovnal nevěřící ke špatnému stromu, jenž vyvrácen je nad zemí a jenž nemá vytrvalého stání. Nemá kmen, větve a plody a ani nedává žádný zisk, jako nevěřící, který nečiní dobré skutky a ani neříká dobrá slova. Alláh nepožehná jeho skutkům a proto z nich tento člověk nemá prospěch. Ibn ‘Abbás vyprávěl, že „**špatné slovo**“ označuje mnohobožství. „**Špatný strom**“ označuje nevěřícího „**jenž vyvrácen je nad zemí a jenž nemá vytrvalého stání**“ To znamená, že mnohobožství nemá opodstatnění ani důkaz pro svou existenci. Proto Alláh nepřijímá skutky nevěřících. Tyto skutky nejsou ani pozdvihnuty k nebesům. Tento strom tedy nemá kořen v zemi ani větvoví do nebes dosahující. Jinými slovy taci nenajdou své skutky ani v nebesích ani na onom světě. Ar-Rabí‘ ibn Anas též vyprávěl, že skutky a slova nevěřícího jsou jako špatný strom. Nemají kořen ani větve. Nekoření pevně na zemi a nejsou ani pozdvihnuty k nebesům. Sa‘íd ibn Katáda vypráví, že jeden muž potkal jistého imáma a otázal se jej: „Co smýšlíš o špatném slovu?“ Odpovídal: „Není v zemi pevně umístěno a není ani nic. Co by jej do nebes vytáhlo. Jen zůstává v hrdle člověka až do dne posledního soudu.“ „**vyvrácen je nad zemí**“ znamená je vytrhnout ze základů. Na konci verše Alláh uvádí, jak je spravedlivý a laskavý; utvrzuje slovem pevným věřící v pozemském a posmrtným životě, zatímco nevěřící nechává bloudit. Věřící utvrzuje kvůli Své laskavosti, protože oni uvěřili. Ale modloslužebníky, kteří neuvěřili slovem pevným, nechává bloudit kvůli Své spravedlivosti, protože oni neuvěřili a nebyli spravedliví. Výraz „**Alláh povzbuzuje (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným v životě pozemském i budoucím**“ obsahuje mnohá ponaučení, které jsou přímo pokladem. Ten kdo ho objeví a vyjme, mnoho získá a naopak. Člověk též v každé chvíli naléhavě potřebuje Boží podporu a ujištění. Člověk se též nikdy bez Boží podpory a ujištění ani chvíli neobejde. Když ho Bůh neujišťuje, tak je konec zemi i nebesům jeho víry. Proto Alláh řekl Prorokovi:

وَلَوْلَا أَنْ تَبَيَّنَّاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا

„**A kdybychom tě nebyli utvrdili, byl by ses málem k nim přiklonil, byť i nemnoho.**“ (Korán, súretu l-Isrá‘:74)

A uvedl:

إِذْ يُوحَىٰ رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنْبِئِي عَمَّ كُفِّرُوا وَالَّذِينَ آمَنُوا سَأَلْتِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاصْبِرُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاصْبِرُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ

„A hle, Pán tvůj vnukl andělům: "Jsem s vámi, podpořte (a utvrďte) tedy ty, kdož uvěřili“, (Korán, súretu l-Anfál:17)

وَكَلَّا نَقْصُ عَلَيكَ مِنْ أَتْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَتَّبِثُ بِهِ فُؤَادَكَ

„A toto vše z dějů vyslanců našich vyprávíme ti, aby utvrzeno, tím bylo srdce tvé.“ (Korán, súretu Húd:120)

Podle toho můžeme lidi rozdělit do dvou skupin: úspěšní díky Boží podpoře a neúspěšní, nenásledující Božích příkazů. Tím Alláh utvrzuje Svě služebníky, že čím lepší jsou jejich skutky a pevnější jejich slovo, tím více Alláh člověka podporuje.

A proto Alláh vyprávěl:

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ اخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ
بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا

„Avšak kdyby byli učinili to, k čemu jsme je napomínali, bylo by to bývalo pro ně nejlepší a účinnější pro utvrzení víry jejich.“ (Korán, súretu n-Nisá:66).

Nejpevnější srdce znamená nejpevnější slovo. Pevné slovo je vlastně poctivost a pravdomluvnost, která stojí v protikladu ke slovu klamnému a nepravému. Slovo může být pevné tedy skutečné a klamavé tedy nepravé. Nejpevnější slovo je svědectví, že není božstva kromě Boha. Tím slovem Alláh utvrzuje Svě služebníky v pozemském a posmrtném životě. Upřímní lidé mají nejpevnější a nejvíce utvrzené srdce. Lháři naopak jsou nejmazanější, nejprohnanější a jsou si nejmeně jisti. Chytří lidé dokážou poznat upřímného člověka prostřednictvím jeho statečnosti, odvaze a pevnosti jeho srdce. Nedokáží to poznat pouze lidé slabého vhledu. Jednoho dne lidé se zeptali jednoho člověka o slovu, které slyšel od jiného člověka. Odpověděl: „Přísáhám při Alláhu, ničemu jsem nerozuměl ale jsem v něm pocítil sílu, kterou vůbec nemá neupřímný člověk. Nejlepší dar člověku je slovo pevné. Důsledek (plod) pevného slova člověk získává v hrobce i v dni posledního soudu v chvíli, když to nálehavě potřebuje. V knize Sahih Muslim²⁴, al-Berá ibn Azíb vyprávěl, že prorok Muhammed řekl, že tento verš se týká trestu v hrobě. To potvrzuje vícero správných hadísů jako například v knize Musned od Dáwúd ibn Hend, že Abú Nadra pravil, že Abu Sa'íd vyprávěl: „Byli jsme s prorokem na pohřbu. Prorok řekl: „*Lidé, tento lid je zkoušen v hrobu. Po pohřbívání a odchodu přátel přijde*

²⁴ Sahih Muslim je sbírka hadísů od imáma Muslima. Je jednou z nejvěrohodnějších knih, obsahujících hadísy proroka Muhammeda .

(k nebožtíkovi) anděl s kladivem, který se zeptá zmeřelého: „Co říkáš o tom člověku²⁵?“ Věřící odpoví: „Prohlašuji, že není božstva kromě Alláha a Muhammed je Posel Jeho. Anděl mu řekne: „Pravdu díš.“ Potom se otevřou dvěře pekla a je řečeno: „To by bylo tvoje obydlí, kdybys neuvěřil v Alláha. Leč uvěřil jsi, a proto ti jej Alláh nahradil tímto obydlím.“ Načež se otevřou brány Ráje.“ Sotva se pokusí vstát, anděl mu poví: „Zde přebývej.“ A hrob naroste do šíře. Zatímco nevěřící a pokrytec se odpoví, že neví. Anděl řekne: „Necht' tedy nevíš a ani nejsi správně veden.“ Potom se otevřou brány Ráje a je řečeno: „Toto by bylo tvoje obydlí, kdybys uvěřil v Alláha. Leč neuvěřil jsi, a proto ho Alláh nahradil tímto obydlím.“ Načež se otevřou brány Pekel. Anděl ho udeří oním kladivem. Úder zaslechnou všechny bytosti kromě lidí a džinů.“ Společníci Proroka řekli: „Každý člověk bude oním andělem držícím kladivo vyděšen.“ Prorok Muhammed řekl: „Leč Alláh povzbuzuje (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným v životě pozemském i budoucím, zatímco nespravedlivé nechává bloudit.“

Zároveň se v Musnedu uvádí, že al-Minhal vyprávěl, že Zázán a 'Amr vyprávěli od al-Berá'a ibn 'Aziba, že Prorok hovořil o vyjmutí duše z těla člověka, který uvěřil, takto: „*Přijde k němu někdo, který se ho zeptá: „Koho uctíváš? Které náboženství vyznáváš? A kdo je tvůj posel?“ Toto je poslední pokušení, kterému člověk čelí. V této chvíli Alláh podpoří (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným. Věřící tedy odpoví: „Uctívám Alláha, vyznávám islám a Muhammed je můj prorok.“ Potom je mu řečeno: „Pravdu díš.“*“ Hadís je autentický.

Vedle toho Hammád ibn Seláma vyprávěl, že 'Omar a Abu Salama vyprávěli, že Abú Hurejra vyprávěl, že Boží Posel řekl: „*Alláh povzbuzuje (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným tak, že když bude tázán koho uctívá, které náboženství vyznává, dotyčný odpoví: „Uctívám Alláha, vyznávám islám a Muhammed je můj prorok, který je poslán od Alláha, se zjevením, a já jsem v něho uvěřil.“ Bude řečeno: „Pravdu díš. S tímto slovem jsi žil, zemřel a s ním i vstaneš z mrtvých v Den Soudu.“*“

Al-A'meš vyprávěl přes al-Minhála Ibn 'Amra, od Zázán, od al-Berá' ibn 'Aziba, Boží posel hovořil o vyjmutí duše z těla člověka, který uvěřil: „*Duše se vrací do těla. Přijdou dva silní andělé, kteří jej kárají a zeptají se: „Kdo je tvůj Pán?“ On odpoví: „Alláh.“ Zeptají se znovu: „Co je tvé náboženství?“ on odpoví: „Islám.“ Zeptají se: „Kdo je tvým Poslem?“ On odpoví: „Muhammed.“ Zeptají se: „Jak jsi ho poznal?“ On odpoví: „Přečetl jsem Boží Knihu potom jsem v něho uvěřil.“*“ A to je výklad výrazu „*Alláh povzbuzuje (a utvrzuje) ty, kdož uvěřili, slovem pevným*“ to uvedl Ibn Hibbán a Ibn Hanbel ve svých knihách. Ibn Hanbel zároveň uvedl, že Abú Hurejra vyprávěl, že Prorok řekl: „*Zemřelý slyší klapot střeveců svých navracejících se druhů. Je-li věřící, modlitba se zastaví u jeho hlavy, zekát u jeho pravé ruky, půst u levé ruky a dobré skutky jako dobročinnost, společenskost, laskavost a dobré vychování k ostatním lidem, u nohou. Andělé se postaví k jeho*

---

²⁵ „Ten člověk“ označuje proroka Muhammeda.

hlavě. Modlitba jim však zabráni v přístupu. Andělé stojí napravo. Zekát jim však zabráni v přístupu. Andělé stojí nalevo. Půst jim však zabráni v přístupu. Andělé se postaví k nohám. Dobré skutky však namítnou: „On učinil dobré skutky, tu není přístup.“ Poté mu andělé poručí, aby se posadil. Slunce se objeví a přiblíží se k západu. Andělé řeknou: „Odpověz nám na otázky!“ On se otáže: „Které otázky, dovolte mi, abych se pomodlil (odpolední modlitbu).“ Řeknou: „Pomodliš se až potom, Jen nám odpověz na otázky. Znáš člověka, který byl k vám poslán? Co o něm soudíš? Řekne: „Myslíte Muhammeda?“ „Ano,“ odpoví. Dotyčný pak řekne: „Prohlašuji, že je Posel Boží. Přišel se zejevením od Alláha. Uvěřil jsem.“ Řeknou andělé: „S tímto slovem jsi žil, zmeřel a vstaneš z mrtvých v den posledního soudu. Jeho hrob se rozšíří o 70 loktů a prosvětlí se. Dveře do ráje se mu otevrou. Andělé mu řeknou: „Podívej se, co pro tebe Alláh připravil.“ Tím se stane spokojenějším a šťastnějším. Jeho duše se připojí k dobrým duším v podobě zelených ptáků v ráji. A tělo se vrátí do minulého stavu v podobě prachu.“

Nepovažujte to za velice dlouhou kapitolu. Je to potřeba pro každého muslima, tím spíše muftího²⁶, mučedníka a panovníka, více než potrava a nápoje.

Nechť nás Alláh v tomto požehná a přivede k úspěchu.

Kapitola 17

ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظِمِ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ حُنْفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَّفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَىٰ بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ

„Straňte se pak poskrvny model a vyhýbejte se mluvě lživé. Upřímní (buďte) k Alláhu (ve víře), nespolečující s ním ničeho, neboť kdožkoli spolčuje co s Alláhem, jako by spadl s oblak a uchvátili jej ptáci neb odvál jej vítr do končin dálných.“ (Korán, súretu I-Hadždž:30-31)

Přemýšlejte o tom přirovanání, jak je výmluvné a jak se přesně popisuje stav těch, kteří neuvěřili a záviseli na čemkoli jiném než Alláhu.

Můžete považovat toto podobenství jako spojené přirovnání. Označuje modloslužebníka, který přidružoval k Alláhu něco jiného a byl na tom závislý, k někomu, kdo spadl z nebes a roztříštil se na kusy. Potom ho uchvátili ptáci ve vzduchu a byl rozmělněn na kousíčky v jejíž žaludcích. Nebo ho odvál vítr až do dalekých míst.

²⁶ Muftí je učenec, který dobře zná islámské právo (šarí'a a fikh) a vydává nábožensko-právní výnosy, tj. fetwy, podle Boží knihy a hadísů Proroka Muhammeda.

Můžete toto zároveň považovat za podobenství oddělené do jednotlivých přirovnání. To znamená, že každé jednotlivé části podobenství přirovnávají něco k něčemu. V takovém případě se víra v Jedinost Boží podobá nebi, do kterého vstoupí a ze kterého sestupuje víra. Tak jako nebe je i ona vysoká, široká a vznešená. Ten, který se odklonil od správné víry a Jedinosti Boží se podobá tomu, který spadl z nebes do nejnižších hlubin v tom, že oba pocítí velkou úzkost a bolest. Ptáci, kteří popadnou jeho orgány a roztrhají je na kusy, jsou alegorií šejtánů, kteří jej nabádají a svádějí k tomu, co jej ničí, tedy k hříchům. Každý šejtán vytrhne část z jeho srdce a víry, podobně jako když každý pták vytrhne kus masa nebo vnitřností. Zatímco vítr označuje vášně, které ho zavanou do nejnižších a nejvzdálenějších míst, nejdále od nebes.

Kapitola 18

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ
الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَفْتِدُوهُ مِنْهُ ضَعْفَ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

„Lidé, je vám uváděno podobenství, vyslyšte je! Ti, které vzýváte místo Alláha, nejsou schopni stvořit ani mouchu, i kdyby se k tomu všichni spojili! A kdyby jim moucha něco vzala, nebyli by schopni si to vzít nazpět od ní. Jak slabí jsou oba: žádající i žádaný! Neoceňují Alláha pravdivou mírou a Alláh věru je silný a mocný.“ (Korán, súra l-Hadždž:73-74)

Každý člověk musí toto podobenství vyslechnout a dobře o něm přemýšlet, protože v srdci vykoření modloslužebnictví. Pravý Bůh, který si zaslouží uctívání, alespoň dokáže stvořit to, co je služebníkům ke prospěchu a zničit to, co je poškozuje. Modly, které modloslužebníci uctívají namísto Alláha, nedokážou stvořit ani mouchu, i kdyby se k tomu všichni spojili. Nejsou ani schopni porazit mouchu, kdyby jim moucha něco vzala, nejsou schopni ani získat nazpět to, co jim vzala (i když je snad nejslabším zvířetem) jsou tedy tak neschopní a slabí. Jací rozumní lidé pak mohou modly uctívat?!

Toto podobenství je snad z nejlepších, jaká Alláh seslal, aby ukázal, jak marné je mnohobožství, jak nevědomí jsou modloslužebníci a jak zkažený je jejich úsudek. To zároveň ukazuje, jak si s nimi šejtáni pohrávají, jako když si děti hrají s míčem, protože oni zbožňovali modly, které nemají moc nad žádnými, bytostmi (dokonce ani nad nejmenšími a nejpodceňovanějšími ne), které stvořil pravý Bůh, i kdyby si pomahali a spojili se k tomu všichni. Alláh naopak má schopnost činit cokoli, vědět všechno a být nezávislý na kterékoliv bytosti. Vedle toho se obrací i k pravému Bohu, aby splnil potřeby, ulehčil jejich utrpení, odpovídal na prosby a pomohl s touhami. Avšak oni uctívali modly které nejsou schopny ničeho. A i kdyby tak malá, slabá, hanebná a neschopná bytost, jako je moucha, jim uloupila něco, i kdyby se všichni spojili k tomu, aby to od ní získali zpět, nebyli by schopni toto získat. Toto dokazuje neschopnost a slabost jejich a zároveň i jejich božstev. Nakonec Alláh uvedl, že jsou si rovni

s tím, co uctívají v tom, že jsou oba slabí, výrazem „**Jak slabí jsou oba: žádající i žádaný**“. Žádající pravěpodobně označuje modloslužebníky a žádaný označuje modly samotné. Taktéž slabí závislý na slabých. Říká se také, že odkazuje na toho, kdo oloupil (tedy mouchu) i toho, kdo byl oloupen. Nebo že verš přirovnává tato božstva v jejich slabosti a neschopnosti k mouše. V tom případě žádající označuje nepravá božstva, která požadují od mouchy to, co oloupili, a žádaný označuje mouchu. Dokonce se říká, že moucha je ten žádající a modly jsou ty žádané. V skutečnosti ten výraz obsahuje vše výše uvedené. Jak ona božstva, uctívaná namísto Alláha, lidi, kteří je uctívají, stejně jako mouchy, a to, co uloupí, všichni jsou neschopní.

Ten, který k Silnému a Mocnému Alláhu přidružuje jiná božstva, neoceňuje Alláha pravdivou jeho cenou, nechápu Ho správně, ani nevědí, jak je ve skutečnosti Veliký.

Kapitola 19

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الذِّبِّ يَعْقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءَ وَنِدَاءَ صُمُّكُمْ غَمِيٌّ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

„Ti, kdož jsou nevěřící, se podobají tomu , který volá a haleká (na dobytek), ten nic neslyší jen křiky a výzvy: hluší, němí, slepí - ničemu nerozumějí.“ (Korán, súretu l-Bekara:171)

Výše uvedené verše popisují toho, který volá na dobytek a toho, na kterého se volá, tedy dobytek sám. Říká se, že ten, který haleká, označuje služebníka, který prosí modly. Zatímco ten, na kterého se haleká, označuje modly. Nevěřící v tomto smyslu se podobá toho, který skřehotá a volá na něco, co jej neslyší, jak uvedl ‘Abdurrahmán ibn Zejd a další. Tomu však odporuje az-Zemachšerí, autor knihy al-Keššáf a další. Povšimli si, že takový výklad je v sporu s výrazem „jen křik a výzvy,“ protože modly přece neslyší ani výzvy a křik. Pro nesprávnost tohoto výkladu máme hned tři argumenty. Tito vykladači vyprávěli, že „jen“ je doplňující, a můžeme ho ve výkladu vynechat. Pak to znamená „neslyší výzvy ani křik.“ Naopak, oponujeme, že slovo „jen“ vůbec není doplňující, nikdy jej v tomto kontextu nemůžeme vynechat. Druhý náš argument zní, že toto podobenství se všeobecně zabývá vzýváním model (nebo prosbou k nim), nikoli tedy tím, kdo je vzýván. Třetí argument praví, že skutečný význam tohoto verše je: Nevěřící, když poprosí svá božstva, která ničemu nerozumí, se podobá člověku, který volá na dobytek. Ničím mu to není ku prospěchu, jen křičí a vzývá. Zároveň verš říká, že dobytku se podobají i sami nevěřící, neboť ničemu z toho, co hovoří jeho honák, nerozumí, ale slyší jen jeho hlas. Honák tedy ozančuje toho, který vyzývá nevěřící k tomu, aby uvěřili. A dobytek, na který je voláno, označuje nevěřící. Sibawejh vyprávěl, že nevěřící jsou jako dobytek a Muhammed je jako honák, který na něj volá. Podle toho lze verš vysvětlit takto: Nevěřící a ten, který jej vyzývá k víře, jsou jako dobytek a honák. Když honák volá na dobytek, dobytek slyší jen jeho hlas a skřeky.

Toto lze považovat i za složité přirovnání. V tomto případě jsou nevěřící k dobytku, na kterýž volá honák, přirovnání na základě toho, že nepochopí volání honáka a ani jim z toho nic neprospěje. Jen slyší jeho křik. Pokud to považujeme za několik jednotlivých přirovnání, nevěřící budou jako dobytek, volání jim k správné cestě jako halekání, které zůstává nepochopeno, jako volání a křik honáka na dobytek, který je nechápe, nerozumí slovům, ale slyší jen jeho zvuk.

Však Alláh to ví lépe

Kapitola 20

أَيُّودُ أَحَدِكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ
الْكِبْرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفًا فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ

„Ti, kdož vydávají jmění své na stezce Boží, jsou podobni zrnu, z něhož vyrůstá sedm klasů, z nichž každý má sto zrn. A Alláh mnohonásobně odplácí tomu, komu chce, neboť Alláh je velkorysý, vševědoucí.“ (Korán, súra I-Bekara:261)

Alláh popsal toho, který uštedřuje peníze na stezce boží (buď výrazem“ na stezce boží“ se myslí na džihád nebo na kteroukoli bohulibou činnost, jako toho, kdo zaseje do půdy semeno nebo zrno, z něhož vyrůstá sedm klasů, každý z těchto klasů obsahuje 100 zrn. Alláh podobně mnohonásobně odplácí milodar tomu, komu chce, podle upřímnosti darujícího, jeho dovedeností a pevnosti víry v jeho srdci a podle toho, jak velké a užitečné je to, co daroval, či zda to bylo darováno tomu, kdo si to zaslouží. Čím větší je upřímnost, víra a pevnost v srdci darujícího, tím větší je odměna. Pevnost srdce při uštedřování nebo uštedřování pevným srdcem zmanená, že darování potěší srdce darujícího a uspokojí jeho duši. Jinými slovy, jeho srdce necítí úzkosti ani obavy z toho, že daroval. Jeho srdce ani ruka se nezachvějí při uštedřování. Odměna za uštedřování zároveň záleží na užitečnosti a dobrotivosti darujícího, jakož i na utrácení na adekvátní účely. Alláh přirovnal milodar k zrnu. Ten, který uštedřuje své jmění jen pro Alláha, jakoby zasel své peníze do úrodné půdy. Bohatost jeho sklizně závisí na úrodnosti půdy, závlaze a odstranění poškozených rostlin. Vedle toho, pokud plodiny nezasáhl oheň ani nemoci, dorostou hory nebo, jak Alláh uvedl v súře Al-Bekara²⁷, budou jako zahrada na kopci, kde vychází slunce a fouká vítr a proto se tam pěstují stromy, když sestoupí velké množství deště, dává plody dvojnásobně, v jiném případě malé množství je dostatečné, kvůli tomu, že je velice úrodné. Velké a malé množství deště označuje velké a malé množství rozdaných prostředků.

²⁷ „Avšak ti, kdož rozdávají ze jmění svého usilující získat zalíbení Boží a pro upevnění duší svých, ti podobají se zahradě na kopci: když přijde liják, přinese plody své dvakrát, když liják nepřijde, je zde alespoň rosa... A Alláh věru jasně vidí vše, co děláte.“ (Korán, súra al-Bekara: 265).

Alláh věru nedopustí, aby se ztratil skutek jediný, ani za váhu zrnka. Ale pokud ten člověk učiní něco, co způsobí, že se rozpadnou jeho dobré skutky,²⁸ bude se podobat člověku, kteréhož Alláh popsal v súře Al-Bekara:

أَيُّودٌ أَحَدُكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ
الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ ضَعْفَاءٌ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ

„Přeje si někdo z vás, aby měl zahradu palem a vinné révy, pod níž řeky tekou, a v ní měl všechny druhy ovoce a aby jej potom zastihlo stáří a měl slabé potomstvo, a kdyby tehdy postihla zahradu vichřice ohnivá, jež spaluje? Takovým způsobem vám Alláh objasňuje znamení - snad budete o tom přemýšlet?“ (Korán, súretu l-Bekara:266)

V den posledního soudu dotyčný zjistí, že jeho skutky přišly v niveč jako ta zahrada. V té chvíli pocítí žal a lítost více, než majitel takové zahrady. Tímto podobenstvím Alláh popisuje zármutek, pocítěný člověkem, přicházejícím o Boží dar v době, když jej velice potřebuje. Vzhledem k tomu, že už je slabý a starý a jeho děti jsou ještě slabé a nejsou schopny mu pomáhat, on potřebuje Boží dar pro svou obživu a pro obživu svých dětí více, než předtím, obzvláště jedná-li se o zahradu, která obsahuje užitečné ovoce všech druhů, jako jsou datle a vinná réva. Leč jednoho dne dotyčný vstane a zjistí, že zahrada je spálená a vypadá jako očesaná. Nejvíce zármutek člověk pocítí, když zjistí, že zrušil svou odměnu za milodary svými výčitkami a špatností. Ibn ‘Abás vyprávěl, že to označuje člověka, který ke stáří zkazí. Mudžáhid pravil, že to popisuje toho, který neposlouchá Alláha až do smrti. Zatímco as-Sarí vyprávěl, že to označuje osobu, jež je murá’í²⁹, který nedává milodary pro Alláha, a proto neprospěchuje z tohoto rozdávaní. Omar ibnu l-Chattáb³⁰ jednou se zeptal společníky Proroka, co vědí o tomto verši. Odpověděli: „Alláh ví nejlépe.“ Omar se rozhněval a pravil: „Řekněte „víme“ nebo „nevíme“.“ Ibn ‘Abbás pravil: „O tom něco vím.“ Omar ho pobídl: „Tak pověz, synu mého bratra.“ Řekl: „To označuje skutek.“ Omar se otázal: „Jaký skutek?“ Ibn ‘Abbás řekl: „Když bohatý člověk učiní dobré (bohulibé) skutky a potom Alláh posílá šejtána, který ho svede a on pak začne činit špatné skutky. Tím zruší své zásluhy za ty dobré.“

Al-Hasan řekl: „Jen málokdo pochopí toto podobenství, leč Alláh ví nejlépe. Popisuje starého slabého člověka, který má mnoho synů a více potřebuje svou zahradu. Nápodobně vy všichni potřebujete své dobré skutků po konci pozemského života:

²⁸ Jako když člověk výčítá chudému po dání almužny.

²⁹ To znamená licoměrný člověk, čili ten, který koná dobré skutky jen proto, aby jej lidé chválili a povídali, jakým je dobrým člověkem.

³⁰ Přítel a společník Proroka Muhammeda. Od roku 634 až do své smrti druhý zvolený chalífa, duchovní hlava islámu a vládce islámské říše. Většina ostatních uvedených jmen v této knize označuje vykladače Koránu, nebo jazykovědce z řad společníků Proroka Muhammeda a jejich následovníků.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى كَالَّذِي يُتْفِقُ مَالَهُ رِیَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

„Vy, kteří věříte, nezmařte almužny své výčitkami a špatností jako ten, kdo rozdává ze jmění svého z licoměrnosti před lidmi, aniž uvěřil v Alláha a den soudný. Podobá se skále pokryté prachem: když přijde liják, zanechá ji holou. A takoví lidé nemají vliv žádný na to, co jednou si již vysloužili, vždyť Alláh nepovede lid nevěřící.“ (Korán, súretu l-Bekara:264)

Licoměrnost tedy způsobuje, že skutek nezasluhuje božskou odměnu. Výčitky a špatnosti způsobují rozpad těchto dobrých skutků. Licoměrný proto se podobá hladké skále pokryté prachem. Když se na ni spouští liják nebo prudký déšť, zanechá ji prazdnou. Přemyslejte o jednotlivosti toho výmluvného podobenství, abyste spatřili, jak Korán je veliký a skvělý. Ta skála představuje srdce onoho licoměrného, vzhledem k jeho tvrdosti a odklonu od víry, upřímnost a dobrého konání. Skutek, který nebyl učiněn pro Alláha, je jako prach. Tvrdost holé skály zabraňuje, aby na ní rostly rostliny, zavlažované oním deštěm. Tedy skála nezadržuje vodu a ani nedává vyklíčit rostlinám.

Srdce licoměrného je podobné této skále, vzhledm k tomu, že není pevné v případě zákazů, příkazů a osudu. Když Alláh sesílá zjevení, ono stírá prach, až narazí na skálu, ukrytou pod ním. Stručným slovem to ozačuje skutky, přesněji milodary licoměrného. Za ně nezíská Boží odměnu v Den Soudu, kdy to bude potřebovat.

Necht' nás Alláh v tomto požehná a vede k úspěchu.

Kapitola 21

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُعْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ مَثَلُ مَا
يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

„Těm však, kdož nevěří, nic nepomohou u Alláha majetky jejich ani dětí jejich a budou obyvateli ohně pekelného a budou v něm nesmrtelní. To, co vydávají v tomto životě pozemském, se podobá vichřici mrazivé, jež postihla a zničila úrodu lidí, kteří sami sobě ukřivdili. Neukřivdil jim Alláh, leč oni sami sobě ukřivdili. (Korán, súretu Áli ‘Imrán: 116-117)

Toto podobenství popisuje toho, který rozdává ze jmění svého, usilující o něco jiného, než získat zalíbení Boží. To, co rozdává, aby cítil hrdost a velkorysost a aby získal pochvalu, tedy nikoli z touhy po Tváři Boží³¹ a na jeho stezce. Alláh to přirovnává k úrodě, kterou její majitel opečovával, aby z toho získal prospěch a zisk. Jenže úrodu mu zasáhl velice mrazivý vítr, jehož mráz zničí rostliny i plody. V Koránu pro něj bylo používán slovo „sarr“. Výklad tohoto slova učenci se liší. Uvádí se, že to znamená mrazivost nebo velký chlad. Ibn ‘Abbás vyprávěl, že to znamená oheň. Al-‘Anbarí vyprávěl, že oheň byl jmenovaná jako „sarr“ kvůli tomu, že působí bolest, když zasáhne. Říká se také, že to popisuje zvuk, který způsobuje sliný vítr, když fouká. Ty tři názory spolu souvisí; mrazivý vítr spálí a osuší úrodu jako oheň a vydává přitom hlasitý zvuk.

„Neukřivdil jim Alláh, leč oni sami sobě ukřivdili“ to ukazuje, že to, co zasahlo plodiny, způsobil útisk a nespravedlivost vlastníka zahrady. Alláh dává větru moc, aby zničil a vysušil jeho plodiny. Jeho křidva tedy znázorněna oním větrem, který zničil jejich skutky a milodary.

Kapitola 22

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ

„Alláh uvádí podobenství o muži závislém na hašteřících se společnících a o muži, jenž podřízen je člověku jedinému. Jsou si snad v tomto příkladu rovni? Chvála Alláhu nikoliv, však většina lidí to neví.“ (Korán, súretu z-Zumer:29)

V tomto podobenství je popisován modloslužebník a oproti němu ten, který věří v Jediného Boha. Modûoslužebník se podobá člověku vlastněnému skupinou společníků. Nedokáže uspokojit všechny své pány. A ten, který věří jen v Alláha, se podobá člověku, který je vlastněn pouze jedním Pánem a jemu se odevzdal. Ví, jak ho uspokojit. Setrvává v klidu vzhledem k tomu, že nemá pány, kteří se o něj stále hadají. Patří Svému Pánu, jenž nemá společníků a též zažívá soucit, milosrdenství a blahosklonnost Svého Pána, který řeší jeho zájmy. Mohou si tito dva být rovni?? Je to výmluvný

³¹ Tím se myslí spatření na Boží Tvář. Alláh když najde v někom zalíbení, v Ráji mu dovolí, aby spatřil Jeho Tvář. To bude největší rajská odměna.

výraz, protože ten, který je vlastněn jen jedním člověkem si zaslouží jeho pomoc dobročinnost a řešení svých potřeb. Však většina lidí to neví.

Kapitola 23

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأةً نُوحٍ وَامْرَأةً لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُعِينَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأةً فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ وَمَرِيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ لَهَا الْحَمْدُ فِي الْحَيَاةِ وَالْمَوْتِ وَأَنَّهَا مِنَ الصَّالِحِينَ

„Alláh uvádí těm, kdož neuvěřili, podobenství o ženě Noema a o ženě Lota: obě byly pod mocí Našich dvou služebníků bezúhonných a obě je zradily. Avšak nic jim nepomohli manželé jejich proti Alláhu a bylo jim řečeno: "Vstupte do ohně s těmi, kdož tam vstupují! A Alláh uvádí těm, kdož uvěřili, příklad ženy Faraónovy, když zvolala: "Pane můj, postav pro mne u Sebe v ráji příbytek a zachraň mne před Faraónem a jeho skutky a zachraň mne před lidem nespravedlivým! A uvádí i Marii, dceru Imránovu, jež panenství své střežila a do níž jsme vdechli ducha Svého. A za pravdivá prohlásila slova Pána svého i Písma Jeho a patřila mezi Alláhu pokorně oddané.“ (Korán, súretu t-Tehrím:10-12)

Tyto verše obsahují tři příklady nevěřících a dva příklady věřících. Nevěřící bude potrestán za své nevěrectví a nepřátelství k Alláhu a Jeho Poslu, mír a požehnání s ním i s jeho následníky. Nepomůže mu ani manželský či příbuzenský, nebo kterýkoliv jiný vztah mezi ním a věřícími. Všechny vztahy jsou v Den Soudu přerušeny kromě vztahu k Alláhu, prostřednictvím jeho poslů, mír a požehnání s nimi všemi. Pokud by vztahy s věřícími pro nevěřící užitečné byly, měl by takový vztah pomoci manželkám proroků Noema a Lota, mír s nimi. A však tito proroci jim nic nepomohli proti Alláhu. Bylo jim řečeno: "Vstupte do ohně s těmi, kdož tam vstupují!“ Tento verš vyvrací chamtivost těch, kteří se dopustili neposlušnosti k Alláhu a nedodržovali jeho příkazy a doufali, že jim pomůže vztah s věřícími. V skutečnosti jim nepomůže nikdo, ani cizí, ani příbuzný. Nejsilnější vztahy jsou mezi rodiči a dětmi a mezi manžely. Přesto Abrahám, mír a požehnání s ním, nepomohl svému otci, Noe, mír a požehnání s ním, nepomohl svému synovi ani Noe a Lot, mír a požehnání s nimi, nepomohli svým manželkám proti Alláhu. Proto Alláh řekl:

لَنْ نَنْفَعَكُمْ أَرْحَامَكُمْ وَلَا أَوْلَادَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصَلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

„Nebudou vám k užítku ani vaši pokrevní příbuzní, ani vaše děti a v den zmrtnýchvstání Alláh mezi vámi rozhodne; Alláh přece jasně zří vše, co děláte“ (Korán, súretu I-Mumtehina:3)

A uvedl také o dni posledního soudu:

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ

„Den, kdy žádná duše nezmůže nic pro duši jinou a kdy rozhodnutí bude patřit Alláhu jen!“ (Korán, súretu I-Infitár:19)

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا

„Bojte se dne, kdy duše žádná nebude odměněna ničím za duši jinou“ (Korán, súretu I-Bekara:123)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَالْحَشْوَا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ

„Lidé, bojte se Pána svého a obávejte se dne, kdy otec nevykoupí syna svého a syn nevykoupí ničím otce svého.“ (Korán, súretu Lukmán:33)

To vše ukazuje marnost nadějí těch, kteří se spolehli na manželský, příbuzný nebo přátelský vztah k věřícím, aby jim pomohl a ochránil je před Alláhem v Den Zmrtvýchvstání, nebo dokonce víra v to, že se za ně věřící přimluví. Přidružení společníků k Alláhu, je to, co Alláh zajisté neodpustí. Je to základem bludu synů Adamových. Alláh poslal všechny posly, mír s nimi všemi, s tím, aby vykořenili přidružování k Alláhu a nařídil, abychom nenáviděli následovníky mnohobožství a bojovali proti nim.

Příkladem věřících je manželka Faraona. Vztah mezi věřícím a nevěřícím neškodí věřícímu, pokud byl daleko od jeho nevíry a špatných skutků. Hříchy hříšníků neovlivňují poslušného v den posledního soudu. Pokud došlo k poškození v pozemském životě zásahem Božího trestu na celý lid, neposlušný k Alláhu, jedná se jen o obecný trest. Marie, matka Ježíšova, ani žena Faraonova, nebyly poškozeny svým vztahem s nevěřícími, zatímco manželka Lota a Noema nezískaly prospěch ze vztahu s věřícími. Druhým příkladem věřících je Marie, která nemá věřícího ani nevěřícího manžela. Alláh též uvedl 3 druhy žen; Nevěřící žena, která má vztah s dobrým mužem, věřící žena, která má vztah s zlým člověkem a svobodná žena, která nemá žádný vztah s jakýmkoli mužem. První žena nezíská prospěch ze vztahu s dobrým mužem. Druhou ženu vztah se zlým člověkem nepoškodí. Třetí z nich nepoškodí ani to, že vztah zcela chybí. Tento verš obsahuje mnoho ponaučení, která jsou v shodě s kontextem celé sury. Súra at-Tehrim vypráví o ženách proroka Muhammeda. Varuje je před neposlušáním Proroka. Upozorňuje je, že pokud neposlechnou Alláha a Jeho Proroka, ani je neochrání jejich vztah

s Prorokem podobně, jako manželky proroka Lota a Noema, které též neochránil jejich vztah s Proroky. Jahjá ibn Selám uvedl, že první podobenství (o manželkách Lota a Noema) představuje varování Áiše a Hafse³². Druhé podobenství vyzvání k uposlechnutí. Přírovnání věřících k Marii ukazuje, že jí neuškodilo, když ji židé křivě obvinili. Však Alláh ukázal její nevinnost, povýšil ji do pozice veliké věřící a vyvolil ji mezi ženami světů.³³ Dobrému člověku též neuškodí, když ho zkažení a hříšníci z něčeho obviní. Tento verš se považuje jako verš pro obveselní Áišy po údalosti pomluvy³⁴. Přestože tento verš obsahuje také varování Áiše a Hafse, v podobenství se ženámí Noema a Lota, kvůli neuposlechnutí Proroka Muhammeda, obashuje zároveň i ulehčení a obveselení té, která byla z nich poškozena a lživě obviněna.

Díky Alláhu jsme s Božím vedením ukončili tuto knihu. Mír a požehnání Proroku Muhammedovi a jeho společníkům a příbuzným. Necht' Alláh odpustí autoru této knihy, čtenáři i tomu, který nad ní přemýšlí, i všem muslimům a muslimkám, věřícím mužům i ženám. Ámín. Chvála Alláhu, Pánu světů všech. Děkujeme Alláhu, jehož vedením a milostí se uskutečňují dobré činy.

Arabský originál editoval chudý služebník Boží 'Alí ibn Zejd. Necht' jemu i všem muslimům Alláh odpustí.

---

³² Manželky proroka.

³³ Viz Korán: **A hle, pravili andělé: "Marie, Alláh si tě věru vyvolil a čistou tě učinil a vyznamenal tě mezi ženami lidstva veškerého.** (súra Áli 'Imrán: 42).

³⁴ Matka věřících 'Áiša byla lživě obviněna ze hříchu některými pokrytci a malověrnými muslimy. To se přihodilo po seslání příkazu o hidžábu. Alláh však sesal verše, které ukazují její nevinnost.